

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 K 006047 10 K
Tuzla, 23.09.2011. godine

**Presuda je ukinuta rješenjem Vrhovnog suda FBiH
broj 03 0 K 006047 11 Kž od 14.03.2012. godine,
te je presudom Vrhovnog suda FBiH
broj 03 0 K 006047 12 Kžk od 11.03.2013. godine,
pravosnažnom od 22.05.2014. godine,
optuženi K.I. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od
jedne godine i šest mjeseci**

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Fetije Pašić kao predsjednika vijeća, Slađane Milojković i Ismete Mujanović kao članova vijeća, sa zapisničarom Nazom Soljankić, u krivičnom predmetu protiv optuženog K.I. zbog krivičnog djela-ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) u vezi člana 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, po optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Tuzla broj KT-RZ 4/10 od 30.11.2010. godine, koja je potvrđena 18.12.2010. godine, nakon održanog glavnog pretresa dana 20.09.2011. godine u prisustvu tužilaca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog Kantona Fatime Hadžibeganović i Alme Džaferović, optuženog K.I. i njegovog branioca po službenoj dužnosti Emira Isabegovića, advokata iz Tuzle, dana 23.09.2011. godine, donio je i objavio

P R E S U D U

Optuženi K.I., sin V. i M. rođene Z., rođen ... u T., nastanjen u T., ulica ..., ..., državljanin ..., JMBG ..., neoženjen, nezaposlen, bez zanimanja, pismen, završio sedam razreda osnovne škole, vojsku služio 1991.godine, vodi se u vojnoj evidenciji T., bez imovine, osuđivan "(...)", na slobodi

Na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

DA JE:

U periodu od početka juna do kraja augusta 1992. godine u Tuzli, za vrijeme oružanog sukoba i rata u Bosni i Hercegovini, kao pripadnik Čete vojne policije Okružnog štaba Teritorijalne odbrane Tuzla, obavljajući dužnost stražara u Okružnom vojnom zatvoru u Tuzli, postupao suprotno odredbi člana 3. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. augusta 1949. godine, nečovječno postupao i vrijeđao lično dostojanstvo, činio namjerno nanošenje snažnih tjelesnih i duševnih bolova i patnji ratnim zarobljenicima, pripadnicima bivše JNA, koji su dana

15.5.1992. godine, nakon ranjavanja u oružanom sukobu na raskrsnici Brčanska Malta prebačeni u bolnicu "Dr. Mustafa Mujbegovića" u Tuzli, a nakon djelimičnog saniranja povreda, lišeni slobode i prebačeni u Okružni vojni zatvor u Tuzli, na način da je: u više navrata ulazio u zatvorske sobe gdje su bili zatvoreni ratni zarobljenici, pa ih psihički i fizički zlostavljao, zahtijevajući da se postroje u red u stavu "mirno" i pjevaju pjesme koje im on naredi, upućivao im psovke i uvrede na nacionalnoj osnovi, udarao ih po raznim dijelovima tijela, rukama i nogama, policijskom palicom ili drškom otpušača za WC, a gumeni dio nekima od njih stavljao na lice, a drveni dio gurao u usta, te često uskraćivao odlazak u WC radi nužde i radi potrebe da se napiju vode, prijetio da će biti ubijeni i strijeljani, a to je sve kod zarobljenika izazvalo snažni tjelesni i duševni bol i patnju, strah, osjećaj ugroženosti njihovih života i osjećaj poniženja njihovog ljudskog dostojanstva, pa je tako:

- zarobljenika T.Lj., kojeg je odranije poznao iz građevinske škole, u više navrata izvodio u hodnik tjerajući ga da mu pjeva i recituje, pa ako ovaj to ne bi učinio, jer nije znao, šamarao ga je i udarao policijskom palicom, vrijeđao ga psujući mu dijete i četničku majku, pa je T.Lj. od bolova i straha, kada bi se vratio u sobu, drhtao cijelim tijelom, a to isto mu uradio više puta i u sobi, u više navrata tražio da mu pokaže gdje je ranjen, a zatim ga udarao palicom po rani koja bi odmah procurila, jer nije bilo u potpunosti zarasla, a što je T.Lj. jako bolilo, psihički ga maltretirao tako što mu je prijetio kao i drugim zarobljenicima iz njegove sobe da će ga strijeljati i da nikada neće vidjeti svoju kuću, što je kod njega izazvalo veliki strah i osjećaj ugroženosti, te u više navrata zahtijevajući od njega da više puta u toku dana postrojava zarobljenike u sobi, svaki put govoreći da to nije dobro uradio, te zahtijevao da to stalno ponavlja i to bi trajalo duže vrijeme u toku dana,

- zarobljenika K.B. prilikom svakog ulaska u sobu fizički i psihički zlostavljao, tako što je svaki put sa njega skidao cebe sa kojim je bio pokriven, a zatim ga snažno udarao po cijelom tijelu pesnicama, policijskom palicom, te mu istu ubadao u tijelo, zbog čega su mu rane inficirale, udarao ga drškom otpušača za WC i nogama, a na isti način ga u više navrata tukao u hodniku i WC, od kojih udaraca je K.B. imao otekline po glavi, a ponekad je zbog udaraca gubio svijest i padao na pod, te ga zajedno sa drugim zarobljenicima u sobi tjerao da dugo stoji i pri tome pjeva, što je ovaj i morao činiti sve dok nije izgubio svijest, a često ga zajedno sa drugim zarobljenicima postrojavao, te mu na lice stavljao prljavi gumeni dio otpušača za WC,

- zarobljenike M.V. i njegovog brata M.D. i druge zarobljenike koji su bili u istoj sobi, tukao skoro svaki dan u sobi u kojoj su bili smješteni tako što bi ih poredao u red, a zatim svakog od njih udarao pesnicom, a to je činio često i sa policijskom palicom, te drvenom drškom otpušača za WC, dok im je gumeni dio iste, koji je bio zaprljan kanalizacijom stavljao na lice, pri tome ih vrijeđao i psovao, te jedne prilike, nakon stavljanja zaprljane gume na lice M.V., kada je M.V. pokušao da se izmakne, izveo M.V. i M.D. iz sobe, pa M.D. naredio da ode u WC i isti očisti, iako je znao da nije bilo vode, a M.V. da ide ispred njega u podrum, te je M.V. na stepeništu koje vodi u podrum, udario nogom u ranu na leđima, od kojeg udarca je ovaj pao na podest, a potom ga šutao i gazio nogama, zbog čega je ovaj bio sav poderan i krvav, te mu zatim naredio da ustane i odveo ga u WC da se opere da niko ne vidi da je zadobio povrede i tada je M.D., koji nije oprao WC jer nije bilo vode, tukao nogama i udarcima mu pocijepao pidžamu, te mu naredio da liže pločice i čučavac u WC,

istovremeno mu gurajući glavu u čučavac, te zahtijevao od M.V. da "(...)", te u nekoliko navrata od obojice zahtijevao da u WC-u piju urin iz flaše u koju su zarobljenici mokrili u sobi, jer im nije dozvoljavao da to obave u WC, a ako to ne bi uradili, on ih je urinom polijevao po cijelom tijelu, te njima i drugim zarobljenicima iz sobe često zabranjivao da izađu iz sobe i odu u WC ili da se napiju vode, a drugom prilikom zastrašivao ih, tako što ih je izveo u hodnik govoreći ih da će ih ubiti, pa je to zatrašivanje spriječio stražar M., koji ih je vratio u sobu,

- zarobljenika D.N. jednom prilikom tjerao da čisti WC, iako nije bilo vode, zbog čega to ovaj nije mogao ni učiniti, nakon čega ga je udario policijskom palicom direktno u ranu na stomaku, koju je on zadobio ranije izlazeći u koloni iz Kasarne i koja je bila još uvijek otvorena, tako da su se vidjela crijeva, pa je od tog udarca D.N. pao mrak na oči, zbog čega je morao da čučne da ne bi pao, a nakon toga bez obzira na stanje u kome se tada on nalazio, natjerao ga da urinom iz flaše opere WC,

- zarobljenika P.J. jedne prilike izveo iz zatvorske sobe u hodnik i tu ga zastrašivao govoreći da će ga zaklati i tom prilikom ga udario policijskom palicom u leđa, pa je daljnje zastrašivanje i maltretiranje spriječio drugi stražar, a drugom prilikom kada ga je poveo u bolnicu, na hodniku ga snažno udario kundakom u leđa, tako da se P.J. od siline udarca onesvijestio,

- zarobljeniku B.C., iako je vidio i znao da je ovaj teško ranjen i da ima fiksatore na obje noge, te da zbog toga i snažnih bolova leži samo na leđima, bez ikakvog povoda i razloga, u više navrata u zatvorskoj sobi zadavao po licu po nekoliko udaraca otvorenom šakom,

- zarobljeniku K.M.1, koji je bio teško ranjen i zbog toga je morao stalno ležati, u više navrata danu i noću u zatvorskoj sobi stavljao gumeni dio otpušivača za WC na lice, a drveni dio u usta, te vrhom policijske palice snažno ga gurao u tijelo i pri tome ga zastrašivao prijeteci da će dovesti njegovu ženu i djecu, te ih pred njim zlostavljati, a da će on i ostali u sobi to morati gledati i od njega tražio da mu kaže gdje mu stanuju žena i djeca, a drugom prilikom ga probudio usred noći i zahtijevao od njega da napiše izjavu govoreći mu da će sutra ići na strijeljanje,

- zarobljenika K.R., koji je bio teško ranjen, u više navrata tjerao da iz zatvorske sobe izađe u hodnik, te iako je vidio da ovaj zbog povreda jedva hoda, u hodniku ga sa drugim zarobljenicima postrojivao, gdje su morali duže stajati, pa je K.R. od dugog stajanja padao u nesvijest, a jedne prilike u zatvorsku sobu u kojoj se K.R. nalazio, doveo osobu koja je na Brčanskoj Malti 15.05.1992. godine pucala na K.R. i teško ga ranila u glavu, pa kada ga je K.R. vidio i kada mu je ovaj rekao: „Još si živ“ K.R. je osjetio jak strah i uznemirenje.

- zarobljeniku G.P. koji je bio ranjen, naredio da ustane iz kreveta, pa kada mu je ovaj rekao da ne može jer je teško ranjen i operisan, a što je i sam vidio, jer na pidžami nije bilo dugmadi, a kroz zavoj na stomaku nazirala se krv, i pored toga mu naredio da ustane govoreći mu: „Diži se, džukelo“ i nakon što su G.P. drugi zarobljenici pomogli da ustane, zaletio se i zamahnuo rukom da ga udari, što je G.P. uplašilo, a drugom prilikom mu naredio da izađe iz sobe govoreći: „Džukelo, napolje“, te mu rekao da ga vodi na klanje, a potom u hodniku G.P. udario snažno nadlanicom ruke preko lica i u nos, od čega mu je potekla krv iz nosa, pa iako je vidio da se G.P. jedva kreće zbog

teškog zdravstvenog stanja, tjerajući ga da ide niz stepenice, nije mu dozvoljavao da se drži za rukohvat stepenica, a više puta u sobi ga tjerao da stoji, te mu često prijetio da on više neće živjeti sa svojom ženom, za koju je znao da je ..., a da ni njegovo dijete ne treba da ostane živo zato što je on ..., što je kod G.P. izazvalo ozbiljan strah i strepnju, jer je K.I. od G.P. saznao gdje on živi i gdje mu je kuća,

čime bi učinio krivično djelo - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) u vezi sa članom 180 stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine

Na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Na osnovu člana 212. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećeni T.Lj., K.B., M.V., M.D., D.N., P.J., B.C., K.M.1, K.R. i G.P. se upućuju da imovinskopravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Tuzla broj KT-RZ 4/10 od 30.11.2010. godine, koja je potvrđena dana 08.12.2010. godine i izmijenjena na glavnom pretresu od 05. jula 2011. godine, optužen je K.I. zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) u vezi člana 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Optuženi K.I. se izjasnio da nije kriv za krivično djelo zbog kojeg je optužen i nije davao iskaz kao svjedok odbrane, a u završnoj riječi je naveo da je njegova majka ..., da mu je zet ... i da je njegov najbolji drug ..., pa mu nije jasno da je neko mogao da kaže da je Srbe vrijeđao na nacionalnoj osnovi. Dana 15. maja 1992. godine sa svojom bratom i pokojnim ocem spasio je vojnika, koji je ranjen na Brčanskoj Malti tako što su mu ukazali prvu pomoć i zvali su hitnu medicinsku pomoć da ga vozilom prevezu u bolnicu na Gradini. Kasnije, kada je počeo raditi u policiji, vidio je tog ranjenog vojnika i rekao mu je da ga je on spasio te mu je rekao svoje ime i prezime, a kada je taj vojnik otišao u razmjenu, počele su priče da je on bio najgori od stražara u zatvoru i stavljen je na neke spiskove.

Na glavnom pretresu izvedeni su dokazi optužbe, dokazi odbrane kao i dokazi suda, pa su kao svjedoci optužbe direktno i unakrsno ispitani svjedoci T.Lj., K.B., M.V., M.D., D.N., P.J., B.C., K.M.1, K.R., S.R.1, Lj.B., Ž.R., V.Z., L.M.1, L.M.2, I.F., J.V., G.P., a kao svjedoci odbrane direktno i unakrsno su ispitani S.D. i D.M.1, Š.Z., B.F., H.Z. i P.M., s tim da su svjedoci Š.Z., B.F., H.Z. i P.M. direktno ispitani kao svjedoci optužbe.

Budući da je u nastavku krivičnog postupka na glavnom pretresu od 31.03.2011. godine došlo do izmjene u sastavu vijeća sud je na glavnom pretresu od 20.08.2011. godine, pošto su svjedoci optužbe P.J., K.M.1, V.Z., T.Lj., S.R.1, L.M.2, I.F., K.B., M.V., M.D., D.N. i K.R. direktno i unakrsno ispitani, na osnovu člana 266. stav 2. ZKP FBiH po saglasnosti stranaka i branioca odlučio da ne poziva ponovo svjedoke V.Z., T.Lj., S.R.1, L.M.2, I.F., K.B., M.V., M.D., D.N. i K.R., već je njihove

iskaze pročitao na glavnom pretresu od 20.09.2011.godine, a kako je odlaganje između pretresa od 05. jula 2011. godine do 20.09.2011. godine trajalo duže od 30 dana sud je na osnovu člana 266. stav 2. ZKP FBiH uz saglasnost stranaka i branioca odlučio da ne saslušava ponovo svjedoke optužbe Ž.R., J.V., L.M.1 i G.P. te svjedoke odbrane P.M., H.Z., Š.Z., S.D. i D.M.1 već je njihove iskaze uvrstio u dokaze.

U dokaze optužbe su uvršteni zapisnik Tužilaštva BiH Sarajevo broj KT-RZ-157/07 od 20.02.2008. godine o saslušanju svjedoka P.J., zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-RZ-157/07 od 29.02.2008.godine o saslušanju svjedoka K.M.1, zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-RZ-157/07 od 18.01.2008. godine o saslušanju svjedoka Lj.B., zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-RZ-157/07 od 17.01.2008. godine o saslušanju svjedoka V.Z., zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-RZ-157/07 od 29.01.2008. godine o saslušanju svjedoka T.Lj., zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-RZ-157/07 od 18.02.2008. godine o saslušanju svjedoka S.R.1, zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-RZ-157/07 od 28.02.2008. godine o saslušanju svjedoka L.M.2, zapisnik Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj KT-RZ-4/10 od 26.10.2010. godine o saslušanju svjedoka I.F., zapisnik Tužilaštva BiH Sarajevo broj KT-RZ-157/07 od 27.02.2008. godine o saslušanju svjedoka K.B., zapisnik Tužilaštva BiH Sarajevo broj KT-RZ-157/07 od 15.01.2008. godine o saslušanju svjedoka M.D., zapisnik Tužilaštva BiH Sarajevo broj KT-RZ-157/07 od 03.03.2008. godine o saslušanju svjedoka D.N., zapisnik Tužilaštva BiH Sarajevo broj KT-RZ-157/07 od 17.09.2007.godine i od 11.03.2008.godine o saslušanju svjedoka K.R. te zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-RZ-157/07 od 23.01.2008.godine o saslušanju svjedoka L.M.1, zapisnik MUP Tuzla od 30.03.2011.godine o saslušanju svjedoka J.V., zapisnik Tužilaštva BiH Sarajevo broj KT-RZ-157/07 od 29.01.2008.godine o saslušanju svjedoka M.V., zapisnik Tužilaštva BiH Sarajevo broj KT-RZ-157/07 od 27.02.2008.godine o saslušanju svjedoka Ž.R., zapisnik Državne agencije za istrage i zaštitu, Centar za istraživanje ratnih zločina broj 17-04/2-04/2-274/08 od 19.03.2008.godine o saslušanju svjedoka B.C., zapisnik MUP CJB Bijeljina broj 12-02/4-300/07 od 23.05.2007. godine o saslušanju svjedoka B.C., otpusna lista na ime K.R. od 09.06.1992. godine matični broj ... RMC „Dr Mustafa Mujbegović“ ORL odjeljenje, otpusna lista RMC Službe Hirurgije-Odsjek abdomen od 23.08.1992.godine na ime K.B. sa priložima i nalaz rendgenologa i otpusna lista Hirurške klinike od 09.06.1992.godine matični broj ..., pročitana je dopis kojeg potpisuje direktor UKC Tuzla prof. dr. Č.E. uz medicinsku dokumentaciju upućenu Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona te fotokopije otpusnih listi koje odgovaraju originalu za T.Lj., L.M.1 i G.P. i u dokaze optužbe se uvrštava otpusna lista OOUR Hirurška klinika Tuzla od 09.06.1992.godine matični broj ... na ime T.Lj., otpusna lista OOUR Hirurška klinika Tuzla, ispod piše Ortopedsko-traumatološka klinika matični broj ... od 09.06.1992.godine na ime L.M.1 i otpusna lista OOUR Hirurške klinike Tuzla matični broj ... od 29.06.1992. godine na ime G.P. te ovjerena fotokopija otpusne liste Ortopedsko-traumatološke klinike Tuzla OOUR Hirurška klinika Tuzla matični broj ... od 27.05.1992.godine na ime B.C. i pismena informacija JKP Vodovod i kanalizacija Tuzla broj 2301/11 od 16.08.2011. godine.

U dokaze suda uvršten je izvještaj KPZ Tuzla broj 04-12-1707-2/11 od 25.04.2011.godine o osobama koje prolaze kroz djelovodnik vojnog pritvora na osnovu matične evidencije, izvještaj Ministarstva odbrane BiH broj 13-04-1-81-1/10 od 28.04.2011.godine, otpusnica za D.M.1 iz prostorija za smještaj ratnih zarobljenika Okružnog zatvora Tuzla dana 02.07.1992.godine, izvještaj Grupe za pitanja evidencije

iz oblasti vojne obaveze Tuzla broj 07/12-03/1-27/11 od 01.06.2011. godine i dopis Ministra odbrane BiH broj 13-04-1-81-3/10 od 02.06.2011.godine.

Sud nije prihvatio prijedlog odbrane da se pozove i sasluša kao svjedok N.M., koji je vrijeme iz optužnice bio predsjednik Višeg suda u Tuzli na okolnost da je vršena redovna kontrola Okružnog vojnog zatvora i kakav je bio položaj zarobljenika te da se pribave zapisnici o saslušanju svjedoka K.R. u predmetu optuženog J.I. u Okružnom sudu u Beogradu i u vezi s tim izvještaj Fonda za humanitarno pravo u Beogradu o suđenju u krivičnom predmetu J.I., jer je ocijenio da saslušanje N.M. kao svjedoka i zapisnici o saslušanju svjedoka K.R. u Okružnom sudu u Beogradu i izvještaj Fonda za humanitarno pravo u Beogradu o suđenju u krivičnom predmetu J.I. ne bi bili od uticaja na utvrđeno činjenično stanje.

Sud je izvedene dokaze na glavnom pretresu cijenio u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima te u smislu člana 16. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) pa je zaključio da nije dokazano izvan razumne sumnje da se u radnjama optuženog stiču obilježja krivičnog djela za koje je optužen.

Nesporno je da je dana 15 maja 1992. godine u Tuzli na raskrsnici Brčanska Malta došlo do oružanog sukoba između snaga bivše JNA i snaga Teritorijalne odbrane Tuzla.

Isto tako, nije sporno da je optuženi K.I. kao pripadnik vojne policije Teritorijalne odbrane Tuzla bio raspoređen na dužnost stražara u Okružni vojni zatvor u Tuzli i da je u vrijeme, koje je navedeno u optužnici, bio stražar u Okružnom vojnom zatvoru u Tuzli.

Na osnovu medicinske dokumentacije objektivno je dokazano da su u sukobu na Brčanskoj Malti ranjeni T.Lj., K.B., M.V., M.D., D.N., P.J., B.C., K.M.1, K.R. i G.P. i da su liječeni u klinikama UKC Tuzla, a nakon što su im rane djelimično sanirane i nakon djelimičnog izlječenja oni su prebačeni u Okružni vojni zatvor u Tuzli, koji je odlukom Glavnog štaba Teritorijalne odbrane Tuzla formiran krajem maja ili početkom juna 1992. godine.

Prema tome, dokazano je da su T.Lj. K.B., M.V., M.D., D.N., P.J., B.C., K.M.1, K.R. i G.P. imali status ratnih vojnih zarobljenika i da su bili zaštićeni u smislu odredbi Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. augusta 1949. godine.

Kantonalni tužioci nisu sudu predočili dokumentaciju o osnivanju i radu Okružnog vojnog zatvora u Tuzli, niti je sud mogao u toku postupka pribaviti tu dokumentaciju, iako ju je tražio od Arhiva FBiH i Ministarstva odbrane Bosne i Hercegovine, ali je sud na osnovu iskaza svjedoka I.F. utvrdio da je Okružni vojni zatvor u Tuzli osnovan odlukom Štaba Teritorijalne odbrane Tuzla krajem maja ili početkom juna 1992.godine i da je na dužnost upravnika zatvora raspoređen I.F. te da su u Okružni vojni zatvor u Tuzli većinom smještene osobe na osnovu rješenja o određivanju pritvora, jer je protiv tih osoba pokrenut krivični postupak, što upućuje na zaključak da je Okružni vojni zatvor u Tuzli bio zatvorska ustanova i trebalo je da funkcioniра po uobičajenim pravilima za takve ustanove.

Naime, svjedok I.F. je u svom iskazu naveo da je nakon osnivanja Okružni vojni zatvor smješten u dio prostorija Okružnog zatvora u Tuzli, da su imali prijemnu kancelariju, da su na početku imali na raspolaganju dvije ili tri prostorije i mokri čvor, ali kako se povećavao broj zatvorenika potrebe su se povećavale i dobili su više prostorija, tako da su u jednom kraćem vremenu koristili prostorije na dva, čak i na tri sprata, jer su u međuvremenu počeli pristizati i zatvorenici koji su bili pripadnici Armije BiH, odnosno tadašnje Teritorijalne odbrane Tuzla, zbog različitih krivičnih djela, koje su morali smjestiti odvojeno od ratnih zarobljenika da ne bi slučajno došli u sukob. Tada je upravnik civilnog zatvora bio M.S., s kojim je on ostvario dobru saradnju kao i sa njegovim zamjenikom H.H.1. Smatra da nije bilo neke razlike između postupanja sa vojnim zatvorenicima i sa civilnim zatvorenicima. U zatvoru su vođene evidencije kao u civilnom zatvoru, vođena je i knjiga obilazaka, koju su dobili od upravnika civilnog zatvora i svako lice, koje je došlo u zatvor, moralo je biti upisano i moralo se potpisati u tu knjigu te su vodili i dopunske knjige (knjigu oduzetih stvari i dr.). Službeni datum početka rada tog zatvora je bio zadnji dan maja 1992.godine. On je prvi put ušao s policajcima u zatvor, tu je bilo i nereda, bili su neki zatvorenici i onda su se morale očistiti prostorije koje su im dodijeljene, tako da je to trajalo dva do tri dana i zatvor je počeo da radi otprilike trećeg juna. U Komandi Štaba Teritorijalne odbrane, gdje je bila smještena Četa vojne policije, dali su mu nekoliko ljudi da povede u zatvor kao obezbjeđenje. Sjeća se H.A. i njegovog rođaka O., B.M., Š.M., K.M.2 i K.I.. To je prva grupa koja je ušla u zatvor, a kasnije se povećavao broj stražara. On je objasnio stražarima što su njihove obaveze i zadaci. Stražari u zatvoru su bili pripadnici Čete vojne policije. Nije bilo činova, ni zvanja, zvanje se nametalo samo od sebe i svi su bili u nekom istom rangu, znači nije bilo činova. On je stražarima objasnio kako funkcionise Okružni vojni zatvor, koliko ima prostorija, koliko zatvorenika, kako se razdvajaju zatvorenici, po kojim kategorijama, jer zatvorenici nisu bili iste kategorije, morali su se razdvojiti ispitani ili neispitani zatvorenici, oficiri, podoficiri, kako su nalagali propisi, a posebno su bili pripadnici Teritorijalne odbrane Tuzla. On je razgovarajući sa stražarima insistirao na obavezama, upozoravao ih je da moraju humano postupati prema zatvorenicima, upozorio ih je da ne stvaraju bez potrebe viku i galamu i da je isključeno fizičko ili psihičko maltretiranje. Također, upozorio ih je da se zatvorenicima ne može uskratiti hrana, piće i ljekarska pomoć. Stražari nisu imali specijalnu obuku, a on smatra da nije ni bila potrebna s obzirom na sastav stražara, jer su to bili pripadnici čete Vojne policije koji su služili vojni rok u vojnoj policiji i imali su dio obuke koji se odnosio na postupanje u skladu sa Ženevskom konvencijom. U smjeni su radila dvojica stražara i vođa smjene, a zadatak stražara je bio održavanje reda u zatvoru, da vode računa da se zatvorenici ne kreću neorganizovano po zatvoru, da budu prisutni prilikom podjele hrane, da daju dozvolu za odlazak u toalet radi održavanja higijene, a kasnije su imali obaveze izvan zatvora i to da odvedu zatvorenike na ispitivanje u prostorije suda ili tužilaštva i vrate ih, dok su rukovodioci smjene imali obavezu da obilaze zatvorenike i dužni su bili njega obavijestiti ako primijete nešto što nije trebalo da se dogodi. Koliko je to bilo moguće, on je bio prisutan stalno u zatvoru, nije imao saznanja da je bilo kakvog fizičkog maltretiranja zatvorenika, niti se ko požalio komandiru čete vojne policije, a ni komandantu Okružnog štaba K.Ž., koji je redovno dolazio u obilazak zatvora. U posjetu je redovno dolazio i predsjednik Višeg suda u Tuzli N.M. i po njegovoj preporuci je vođena knjiga evidencije obilazaka zatvora u koju su se potpisivale osobe koje su dolazile u obilazak zatvora i u tu svesku su se evidentirale i posjete Međunarodnog Crvenog krsta i novinara. Protiv većine

ratnih zarobljenika je vođen krivični postupak, a istragu su vodili pravnici H.N., koji je bio rukovodilac grupe te Š.T., K.H., S.S. i jedan pravnik iz S., oni su ispitivali i saslušavali zatvorenike o čemu su sačinjavali zapisnike i podnosili krivične prijave Višem javnom tužilaštvu u Tuzli.

On je zadovoljan stanjem u zatvoru, kojim je rukovodio, nije bilo izmučenih, nije bilo gladnih, nije bilo ubistava, nije bilo ranjavanja, nijedan zatvorenik nije umro zbog neukazane pomoći. Hrana je bila ista za sve i u zatvor je stizala iz kasarne, u početku je bila dobra, a kasnije sve lošija prema prilikama u gradu. Medicinska i ljekarska pomoć je bila redovna, ljekar iz Doma zdravlja Tuzla je dvaput sedmično dolazio u zatvor, a zatvorenici po potrebi odvođeni u neku od klinika Univerzitetskog kliničkog centra Tuzla. Pored toga, rodbini zatvorenika su omogućene posjete po odobrenju vojnog isljednika ili sudije.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka I.F. kao vjerodostojan dokaz, jer je jasan, logičan i argumentovan, a i potvrđen iskazima svjedoka odbrane P.M., Š.Z., H.Z., S.D., D.M.3 i B.F..

Tako je svjedok P.M. kao svjedok odbrane i svjedok optužbe na glavnom pretresu naveo da je od 19.05.1992. godine raspoređen u vojnu policiju, a u Okružnom vojnom zatvoru je počeo raditi 05. ili 06.06.1992.godine, radili su u smjenama tako da su imali dva dana dnevne smjene, dva dana noćne smjene i dva dana slobodno, radili su u dvije smjene tokom dva dana i poslije noćne smjene se išlo na odmor, da su u jednoj smjeni bila dva stražara, da je upravnik redovno dolazio u obilazak da provjeri i stražare i sobe, da se svaki dan provjeravalo stanje u zatvoru. Dalje je naveo da je u to vrije bilo je oko 100 zatvorenika, da je među njima bilo 12 do 15 ranjenika, da je stražara bilo 8 do 12, da ranjenici nisu bili zaključani u sobama, a ostali su bili zaključani, da su ranjenici bili u posebnim sobama, a iz soba na kojima su vrata zaključavana u slučaju potrebe bilo je dovoljno da zatvorenici pokucaju na vrata i dvojica stražara su ih vodili u toalet. Stražari nisu imali oružje, a imali su jednu palicu koja je bila na stolu i nikada nije bila upotrebljavana. On je radio najčešće u smjeni sa optuženim K.I., a nije zapazio da se optuženi K.I. ikada ponašao prema zatvorenicima tako da je to izlazilo iz okvira normalnog ponašanja. Oni su bili upoznati da moraju sa ratnim zarobljenicima postupati u skladu sa Ženevskom konvencijom. Svaka vrata u zatvoru imaju „špijunku“ na kojoj je bilo staklo i kroz „špijunku“ se moglo pogledati unutar sobe. Kroz „špijunku“ se nije mogao provući nikakav predmet. Upravnik zatvora je obilazio zatvor u svakoj smjeni, a dolazili su i predstavnici Međunarodnog Crvenog krsta. Okružni vojni zatvor bio je smješten samo na jednom spratu i dovoljna su bila dva stražara u jednoj smjeni. Stražari su bili obavezni da svakih 20 minuta do pola sata obilaze svaku sobu i da kroz „špijunku“ razgledaju kakva je situacija u sobi i da otvore poneku sobu i pitaju da li su svi dobro. Staklo u „špijunci“ je učvršćeno i ne može se nikako otvoriti ručno. Na svim sobama su „špijunkte“ bile uredne sa staklom jer im je to staklo omogućavalo da imaju pregled sobe, a to staklo je promjera obične olovke. Zatvorenicima je bilo zabranjeno da prave probleme. Nikada se nije desilo da je upozoravao K.I. za njegovo ponašanje. Ranjenici su bili u plavim bolničkim pidžamama i ne sjeća se da je nekom od njih bila krvava pidžama. Stražari su bili u šarenim uniformama sa bijelim uprtačem na kojem je pisalo „Vojna policija“. Kada su stražari ulazili u sobe, zatvorenici su ustajali, niko ih na to nije tjerao.

I svjedok odbrane Š.Z., koji je direktno ispitan i kao svjedok optužbe, u svom iskazu na glavnom pretresu je naveo da je od 18. juna do kraja augusta 1992. bio čuvar straže u Okružnom vojnom zatvoru. Bilo ih je ukupno 8 stražara i pored njega su stražari bili K.I., Z. kojem ne zna prezime, M.1, H.H.2, M.2 i Š.M.. Kada je on došao na dužnost u Okružni vojni zatvor bilo je oko 100 zarobljenika. Radili su u smjenama po dva stražara na odjeljenjima, svi su bili upoznati s pravilima službe i kako se treba odnositi prema zarobljenicima odnosno pritvorenima. Po njihovom pozivu i izlasku zbog fizioloških potreba iz sobe išla su uvijek dvojica stražara i dvojica su uvijek prisustvovala dok su se zatvorenici umivali i brijali i slično. Bili su upoznati s pravilima ponašanja prema ratnim zarobljenicima, o tome ih je upoznao upravnik zatvora I.F., upozorio ih je kakve su sankcije za neodgovarajuće ponašanje, a upravnik je skoro svakoga dana dolazio na odjeljenje, čak i u smjene da provjeri kako se ponašaju prema zarobljenicima, izvodio je pojedince iz soba i ispitaio ih je kakav je odnos stražara prema njima. Pored ratnih zarobljenika iz kolone bilo je i pritvorenika pripadnika Armije BiH, s tim da se vodilo računa da ne dođe do međusobnog sukoba. Po pravilima nisu mogli nositi oružje u zatvorenom prostoru, oružje su nosili samo kada su pritvorenike privodili u sud. Imali su gumenu palicu, koja je stajala u ladici za slučaj potrebe i postojala su pravila za upotrebu palice. Sjeća se da je sa optuženim K.I. bio četiri do pet puta u smjeni. Njegovo ponašanje je bilo normalno, bio je prisutan kada je on tješio pojedine ljude, koji su bili malo psihički rastrešeni, pomagao im je, pa nekad su ih i hranili. Radili su u smjenama po 8 sati po dvojica na odjeljenju, bile su formirane tri ili četiri smjene, a dežuralo se u sobi za dežurstva. Zatvorenike su po potrebe izvodili radi fizioloških potreba, kupanje su imali redovno svakih 7 dana i to muškarci četvrtkom, a nedjeljom žene, dobijali su posjete, s tim da su stražari prisustvovali posjetama. I ovaj svjedok je ispitan direktno kao svjedok optužbe, pa je u svom iskazu naveo da se sjeća da su po izbivanju rata određeni civilni zatvorenici pušteni iz tuzlanskog zatvora, ostali su samo teški zločinci odnosno osumnjičeni i osuđeni za najteža krivična djela. Njih je bilo vrlo malo i civilna policija je sa njima radila, oni su bili smješteni na prvom odjeljenju, a na drugom i trećem odjeljenju su bili ratni zarobljenici, ustvari radilo se o pritvorenima na zadržavanju. U to vrijeme u oba odjeljenja je bilo možda oko 100 ljudi. Dvojica stražara je bilo dovoljno za dežurstvo, jer su se zatvorenici pridržavali kućnog reda, sve su sobe bile otvorene, a stražari su dežurali radi bezbjednosti. Njihovi zatvorenici su bili ratni zarobljenici i pripadnici Armije BiH. Prema pravilima ponašanja u pritvorskoj jedinici nisu se ljudi smjeli maltretirati, nije se smjela upotrebljavati fizička sila osim u izuzetnom slučaju i strogo su određena ovlaštenja prilikom upotrebe gumene palice, a oružje se nije moglo nositi. Svim stražarima je bilo poznato da se pritvorenima, ratnim zarobljenicima moralo postupati po zakonu i Ženevskoj konvenciji. Ratni zarobljenici koji su bili ranjeni imali su redovne medicinske kontrole, ljekari su dolazili, obilazili teže ranjenike i lijekovi su se davali uredno. Nije postojala zabrana da se ulazi u sobu zatvorenika bez potrebe, ali i nisu ulazili osim ako ne bi došlo do galame ili buke, odnosno narušavanja kućnog reda. On je ulazio u sobe zatvorenika, pregledao je da li je soba uredna, da li su kreveti zategnuti i da li ima otpadaka. K.I. je najčešće radio sa M. u smjeni. Prilikom predaje smjene upisivan je izvještaj u knjigu izvještaja i te izvještaje je upravnik zatvora kontrolisao i potpisivao. Odjeljenje Okružnog vojnog zatvora je redovno obilazio predsjednik suda i sudije T.I. i H.H.3. Dolazio je i Međunarodni Crveni krst i zatvorenima su podijeljeni neki paketi. Sjeća se da su zatvorenima dolazili posjetioci i da su im donosili hranu, ali da zatvorenima nije bilo dopušteno da puše u sobama. Zatvor je

redovno imao vodu i vodu za kupanje, zna da je u toaletu uvijek bilo vode. Svjedok je rekao da se sjeća da nije nestajala struja u zatvoru i misli da nije ni voda isključivana.

Svjedok odbrane H.Z., koji je ispitan i kao svjedok otpužbe, u iskazu je naveo da je iz bivše armije imao čin vodnika, da je bio u JNA vojni policajac i radio je u kasarni ..., da je zatim raspoređen je u Gornju Tuzlu a 04.07.1992.godine je došao u Tuzlu i prijavio se u vojnu policiju, pa je dana 05.07.1992. godine raspoređen u vojni zatvor. Na odjeljenju su radila po dva stražara, smjene su bile na 12 sati, ali su imali dva slobodna dana. Pritvorenici su bili zaključani, a neke sobe su bile otključane. U sobe zatvorenika su uvijek ulazila po dva stražara, nisu nosili sa sobom palice, iako je postojala palica u sobi dežurnog. Upravnik zatvora je redovno obilazio odjeljenja i pregledao je sve ćelije. Dolazio je Crveni krst, a jednom prilikom je direktorica Fabrike DITA donijela higijenske pakete za zatvorenike. Sastav smjene je najčešće bio isti, ali se dešavalo da je bio u smjeni i sa optuženim K.I.. On se nije ponašao na drugi način osim korektno. Upravnik I.F. im je saopštio pravila i uputstva kako treba da se ponašaju stražari. Za svaki prekršaj upravnik zatvora ih je smjenjivao. Sjeća se da su stražari bili još H.A., P.M., K.O., Č.B., Š.M., B.S., P.Z., M. kojem se ne sjeća prezimena, D.M.2 i K.M.2. Smjena je bila od 6 sati ujutro do 18 sati i od 18 sati do 6 sati ujutro. Uvijek su dvojica stražara sprovodili zatvorenike na ispitivanje. Rekao je da su upoznati sa Ženevskom konvencijom i strogo su upozoreni da se pristojno ponašaju prema zatvorenima i nisu ih smjeli maltretirati, a zatvorenici su bili zaduženi za čišćenje toaleta, u kojem je uvijek bilo bure vode i kanta. On je ostao kao stražar u vojnom zatvoru do 23. novembra 1993. godine, a optuženi K.I. je otišao 15 dana poslije njegovog dolaska, već u julu 1992. godine.

Budući da je dokazano da su T.Lj., K.B., M.V., M.D., D.N., P.J., B.C., K.M.1, K.R. i G.P. kao pripadnici JNA ranjeni dana 15.05.1992.godine u oružanom sukobu na Brčanskoj Malti u Tuzli, da su liječeni u klinikama UKC u Tuzli i da su kao ratni zarobljenici nakon saniranja povreda prebačeni u Okružni vojni zatvor, kao ratni zarobljenici su uživali zaštitu u smislu odredbe člana 3. Ženevske konvencije o ratnim zarobljenicima, kojom je propisano da će u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba, a koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica, svaka strana u sukobu biti dužna da prema licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu usljed bolesti ili ranjavanja, lišenja slobode ili bilo kojeg drugog uzroka, postupa u svakoj prilici čovječno bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili ubjeđenju, polu, rođenju ili imovnom stanju, pa su u tom cilju zabranjeni i zabranjuju se u svako doba i na svakom mjestu prema gore navedenim licima povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistva, osakaćenja, svireposti i mučenja, uzimanje talaca, povreda ličnog dostojanstva naročito uvredljivi i ponižavajući postupci, izricanje i izvršavanje kazni bez prethodnog suđenja od strane redovno ustanovljenog suda i praćenog svim sudskim garancijama koje civilizovani narodi priznaju za neophodne i da će ranjenici i bolesnici biti prihvaćeni i njegovani.

U optužnici se tvrdi da je optuženi K.I. u periodu od početka juna do kraja augusta 1992. godine u Tuzli, za vrijeme oružanog sukoba i rata u Bosni i Hercegovini, kao pripadnik Čete vojne policije Okružnog štaba Teritorijalne odbrane Tuzla, obavljajući dužnost stražara u Okružnom vojnom zatvoru u Tuzli, postupao suprotno odredbi člana 3. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima

od 12. augusta 1949. godine, nečovječno postupao i vrijeđao lično dostojanstvo, činio namjerno nanošenje snažnih tjelesnih i duševnih bolova i patnji ratnim zarobljenicima, pripadnicima bivše JNA, koji su dana 15.5.1992. godine, nakon ranjavanja u oružanom sukobu na raskrsnici Brčanska Malta prebačeni u bolnicu "Dr. Mustafa Mujbegovića" u Tuzli, a nakon djelimičnog saniranja povreda, lišeni slobode i prebačeni u Okružni vojni zatvor u Tuzli, na način da je: u više navrata ulazio u zatvorske sobe gdje su bili zatvoreni ratni zarobljenici, pa ih psihički i fizički zlostavljao, zahtijevajući da se postroje u red u stavu "mirno" i pjevaju pjesme koje im on naredi, upućivao im psovke i uvrede na nacionalnoj osnovi, udarao ih po raznim dijelovima tijela, rukama i nogama, policijskom palicom ili drškom otpušivača za WC, a gumeni dio nekima od njih stavljao na lice, a drveni dio gurao u usta, te često uskraćivao odlazak u WC radi nužde i radi potrebe da se napiju vode, prijetio da će biti ubijeni i strijeljani, a to je sve kod zarobljenika izazvalo snažni tjelesni i duševni bol i patnju, strah, osjećaj ugroženosti njihovih života i osjećaj poniženja njihovog ljudskog dostojanstva, pa je tako zarobljenika T.Lj., kojeg je poznao iz građevinske škole, u više navrata izvodio u hodnik tjerajući ga da mu pjeva i recituje, pa ako ovaj to ne bi učinio, jer nije znao, šamarao ga je i udarao policijskom palicom, vrijeđao ga psujući mu dijete i četničku majku, pa je T.Lj. od bolova i straha, kada bi se vratio u sobu, drhtao cijelim tijelom, a to isto mu uradio više puta i u sobi, u više navrata tražio da mu pokaže gdje je ranjen, a zatim ga udarao palicom po rani koja bi odmah procurila, jer nije bilo u potpunosti zarasla, a što je T.Lj. jako bolilo, psihički ga maltretirao tako što mu je prijetio kao i drugim zarobljenicima iz njegove sobe da će ga strijeljati i da nikada neće vidjeti svoju kuću, što je kod njega izazvalo veliki strah i osjećaj ugroženosti, te u više navrata zahtijevajući od njega da više puta u toku dana postrojava zarobljenike u sobi, svaki put govoreći da to nije dobro uradio, te zahtijevao da to stalno ponavlja i to bi trajalo duže vrijeme u toku dana.

Međutim, iskazi svjedoka sudu nisu pružali pouzdan osnov za zaključak da je ponašanje optuženog K.I. prema zatvorenicima-ratnim zarobljenicima, pa ni prema T.Lj., dosegalo nivo nečovječnog postupanja kako se to zahtijeva po međunarodnim standardima.

Naime, svjedok T.Lj. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je 1992.godine bio na redovnom odsluženju vojnog roka, jer je imao ... godina, da je dana 13. maja 1992.godine prekomandovan u Bijeljenu, a onda u Tuzlu, tako da je 15.maja 1992.godine bio u koloni vozila JNA, koja se kretala prema Brčanskoj Malti, da je ranjen sa dva metka u stomak i da se sklonio u zgradu preko puta, gdje su ga neke žene previle, da je ostao u skloništu do sutradan, kada je došla Hitna pomoć i prebacila ga u bolnicu, da su mu sanirane povrede, ali nisu bile potpuno zarasle, kada je prebačen u zatvor, da je bio je na prvom spratu i s njim u sobi su bili B., Lj.D., S.R.1, S.M.1, D.N. i još njih devetorica ili desetorica zatvorenika. Od stražara u zatvoru sjeća se optuženog K.I., kojeg je poznao prije rata iz škole, on je pohađao Građevinsku školu i vidao ga je pred Građevinskom školom i jednog K.M., koji je bio korektan, a K.I. nije. Kad je došao u zatvor, K.I. ga je prepoznao i pitao ga otkud on u četničkoj vojsci, pitao ga je gdje je ranjen i on mu je pokazao, a on je onda uzeo pendrek i udario ga po rani i pitao da li boli, on mu je rekao da boli, a onda ih je postrojavao da pjevaju, njemu je naređivao u sobi da postroji četnike i da pjevaju i kad bude pjevao može da ide i da legne, a ostali koji nisu pjevali i koji su govorili da ne znaju da pjevaju morali su stajati mirno. Kad je bilo granatiranje Tuzle, dolazio je u njihovu ćeliju i provocirao ih i maltretirao. Ako nije pjevao, šamarao ga je,

maltretirao ga je najviše psihički, to se ponavljalo u toku dana jedanput ili dvaput ili ako izlaze iz sobe napolje da jedu, više puta ga je provocirao i dolazio je u njegovu sobu. Kad je izlazio u toalet, vidio je da je tukao K.B., šamarao ga je i udarao ga. I njega je izvodio u hodnik, rekao je: „Hoćeš u razmjenu, a ko će izgraditi Tuzlu što četnici granatiraju“ i onda ga je ošamario, tukao ga je palicom, a ponašao se loše i prema drugim zatvorenicima. Tjerao ih je da pjevaju pjesmu „Poljem se širi miris ljiljana“ ili da nešto recituju ili da pjevaju neku četničku pjesmu, pa je jedan I.G. pjevao „Znam za sve sam kriv“ i onda mu je odobrio da legne, a ostali su morali stajati. Udarci su ga boljeli, ali ga optuženi nije nijednom premlatio, nije pado od udaraca, niti je optuženi bilo koga tako udarao. Optuženi mu je najčešće psovao četničku majku, rekao mu je da neće nikada izaći iz Tuzle, da ih sve treba postrjeljati, što mu je bilo jezivo. Osjećao se ugroženo, imao je veliki strah od optuženog, nikad nisu znali šta će biti kad god dođe u sobu.

U istrazi je svjedok T.Lj. u svom iskazu naveo da su u zatvor dolazile medicinske ekipe za previjanje rana onima kojima je bilo potrebno, ali njega nisu vodili na previjanje, jer mu je već bila zaražena rana. Sjeća se da je hrana bila svima ista, ali da je bila prilično slaba, spavali su na vojničkim krevetima na sprat, imali su ćebad za pokrivanje, vrata sobe su se zaključavala, a za slučaj potrebe odlaska u toalet kucali su na vrata i stražari su ih puštali da odu do toaleta. Mogao je vidjeti zatvorenike iz kolone, koji su bili u drugim sobama, jer su imali zajedničke obroke u hodniku i povremeno su se sretali u toaletu. Stražari su bili jako korektni izuzev stražara po imenu K.I., s kojim se poznavao od ranije i s kojim je išao u građevinsku školu u Tuzlu. Zna da je rodom iz S. i da mu je otac držao ... Taj K.I. je zatvorenike često provocirao i vrijeđao, šamarao ih je ili ih je udarao pendrekom, ali ne može da kaže da se radilo o premlaćivanju, već se radilo o nekoliko udaraca u slučaju da on nešto naredi da se uradi, a oni to ne urade. Njega je jednom tjerao da pjeva neku pjesmu, on mu je rekao da ne zna, a on ga je nekoliko puta nakon toga udario pendrekom. Optuženi ga je izvodio na hodnik u nekoliko navrata i tjerao ga da pjeva ili recituje, a ako on to nije učinio, onda ga je udarao te da je iz istih razloga je udarao i K.B.. Dok je boravio u zatvoru vođen je na saslušanje u zgradu SUP, ali ne zna ime osobe koja ga je saslušavala. Sjeća se da mu je uručeno rješenje o pritvaranju i da je pokrenut postupak protiv njega, jer je bio pripadnik neprijateljske vojske, a prilikom saslušanja niko ga nije zlostavljao niti maltretirao, a ne zna šta je bilo sa drugima.

Pošto je svjedok T.Lj. u istrazi određeno naveo da mu je rana od ranjavanja bila zacijelila i da mu u zatvoru nije trebalo previjanje, da ga je optuženi provocirao, a ne maltretirao, da ga optuženi nije jako udarao i da je on ponašanje optuženog shvatao kao provociranje, nije dokazana tvrdnja optužbe da je optuženi udarao T.Lj. palicom po rani i da je rana procurila.

Budući da je i svjedok S.R.1, koji je bio u istoj sobi s T.Lj., u svom iskazu naveo da on nije vidio da je optuženi nekog udarao i da je premlaćivao, već da je znao noseći palicu nekog palicom malo gurnuti, da je to izgledalo kao provokacija i da je zatvorenike vrijeđao tako što im je stalno naređivao da ustanu, da se postroje, da je govorio T.Lj. da ih ne zna postrojiti i da je zatvorenicima govorio da su četnici i da smrde, što on smatra ponižavanjem i da je svjedok Lj.B. naveo da optuženi jeste T.Lj. nazivao četnikom i da ga je psovao, ali da nije vidio da ga je ikada udario, sud smatra da nije dokazano da su radnje, koje je optuženi K.I. preduzeo prema T.Lj. bile takvog karaktera da se mogu ocijeniti kao nečovječno postupanje.

Pored toga, optuženom K.I. je optužnicom stavljeno na teret da je zarobljenika K.B. prilikom svakog ulaska u sobu fizički i psihički zlostavljao, tako što je svaki put sa njega skidao ćebe kojim je bio pokriven, a zatim ga snažno udarao po cijelom tijelu pesnicama, policijskom palicom te mu istu ubadao u tijelo, zbog čega su mu rane inficirale, udarao ga drškom otpušača za WC i nogama, a na isti način ga u više navrata tukao u hodniku i WC, od kojih udaraca je K.B. imao otekline po glavi, a ponekad je zbog udaraca gubio svijest i padao na pod, te ga zajedno sa drugim zarobljenicima u sobi tjerao da dugo stoji i pri tome pjeva, što je ovaj i morao činiti sve dok nije izgubio svijest, a često ga zajedno sa drugim zarobljenicima postrojavao, te mu na lice stavljao prljavi gumeni dio otpušača za WC

I u ovom slučaju, iskazi svjedoka sudu nisu pružali pouzdan osnov za zaključak da je ponašanje optuženog K.I. prema zatvorenicima-ratnim zarobljenicima, pa ni prema K.B., dosegalo nivo nečovječnog postupanja kako se to zahtijeva po međunarodnim standardima.

Svjedok K.B. je u svom iskazu naveo da je u aprilu 1992.godine mobilisan u JNA, da je bio stacioniran u selu Sižje, da je dana 15.05.1992.godine po zadatku propratio izbjeglice kroz Tuzlu prema Bijeljini i da je došao u kasarnu u Tuzli, jer se nije mogao vratiti kući i da je istog dana bio u koloni JNA i da je ranjen u Skojevskoj ulici kod Tehničkog pregleda. Zadobio je ozljede prstiju, obje noge, prepona i leđa. Ležao je ranjen u podrumu jedne zgrade, ujutro su ga pokupili u sanitet i odvezli na Gradinu u bolnicu. Bio je na hirurgiji 12 ili 15 dana, a nakon jedne neuspjele razmjene otišao je u zatvor. U zatvoru je bio smješten na drugi sprat, u sobi je bilo osam kreveta i svi su bili popunjeni. S nim u sobi su bili L.M.2, dva M. – D. i V., Č.M., kasnije je došao T. i jedan ... koji se zove R. iz S.. Od stražara zna samo K.I., zna ga zato što ga je svakodnevno tukao i maltretirao. Bio je u uniformi, misli da je to bila milicijska uniforma. Svaki put, kada uđe u sobu, a on je ležao na prvom krevetu sa lijeve strane, skidao je ćebe s njega i udarao ga. Udarao ga je nekad pesnicama, rukama, palicom, drškom za otpušavanje kanalizacije, pa i nogama. To je radio u sobi, u hodniku i u toaletu. Stalno je išao na njega, udarao ga je, pa je onda udarao T., sve je postrojavao u sobi, morali su svi ustati, išao je redom od jednog do drugog, stavljao im je gumu-otpušač na čelo, na nos. Njega je izvodio iz sobe, pa ga je u hodniku ili toaletu tukao drvenom drškom, gumom za otpušavanje kanalizacije, imao je po čelu otekline od udaraca, a događalo se da je padao u nesvijest. U nesvijest je padao i od dugog stajanja. Optuženi im je zabranjivao da leže u sobi, da sjede, morali su stajati u sobi do navečer mirno pored kreveta. On je bio ranjen, lošeg zdravstvenog stanja, dešavalo se da se skljojka i padne, optuženi mu je naređivao da ustane, bojavao se pogledati ga u oči, jer mu je govorio da je četnik ili ako skrene pogled pitao ga je zašto ga ne gleda. U sobu je dolazio je u svako doba, prvo se njemu obraćao sa „četo, ustaj“, pa onda ga je počeo udarao, zna da su se povrede kod njega inficirale i kada je razmijenjen u Doboju, tri puta je operisan, vadili su mu i rebra, jer su bila polomljena, ostali su u tijelu geleri. Ne zna koliko je bilo stražara u zatvoru, on zna optuženog i još jednog stražara, koji ga je zajedno s optuženim tukao, dok su ostali stražari bili korektni.

Opisujući ponašanje optuženog svjedok K.B. je dalje naveo da je optuženi zahtijevao, kad ih postroji, da on pjeva pjesmu „Srpkinja se pred džamijom klela“ ili „Ide A. preko Trebevića uzjašio K.“ ili „Širi se poljem miris ljiljana“. Morali su da pjevaju, iako nikom nije bilo do pjesme, a na pitanje tužioca koliko se to puta

dogodilo svjedok je rekao da mu se ne bi vjerovalo, kada bi rekao da je to bilo bezbroj puta, pa kada je pitan da to svede na neki broj, svjedok je rekao da je to bilo više puta dnevno, da je optuženi bio krvolok i da je to radio od bijesa. Sjeća se da je optuženi bio mlad, mlađi je od njega sigurno 20 godina, imao je crnu kosu, naprijed je uvijek bio jedan pramen i "(...)".

Na posebno pitanje je naveo da je protiv njega vođen krivični postupak, da mu je uručeno rješenje o pritvoru i da je vođen na ispitivanje, ali je nakon rata dobio obavještenje o obustavi tog postupka zbog amnestije. Prilikom ispitivanja u krivičnom postupku niko ga nije zlostavljao.

Polazeći od činjenice da iskaz svjedoka K.B. u dijelu u kojem je naveo da je optuženi zahtijevao, kad ih postroji, da on pjeva pjesmu „Srpkinja se pred džamijom klela“ ili „Ide A. preko Trebevića uzjašio K.“, niko od saslušanih svjedoka nije potvrdio, a i sam svjedok K.B. je doveo u pitanje istinitost svog iskaza rekavši da mu niko ne bi vjerovao da je to bilo bezbroj puta, da je svjedok K.R. naveo da je samo jednom prilikom vidio na hodniku, kada su bili postrojeni, da je optuženi K.B. udario bokserom u glavu, da je on pao, moguće i zato što je bio slab, a svjedoci M.D. i P.J. da im je K.B. poslije rata pričao da ga je optuženi udarao te da svjedok K.B. u istrazi nije prepoznao optuženog K.I. na fotografiji, koja mu je predočena, sud je zaključio da nije dokazano da su radnje, koje je optuženi K.I. preduzeo prema K.B. bile takvog karaktera da se mogu ocijeniti kao nečovječno postupanje.

Optužnicom se optuženom K.I. stavlja na teret da je zarobljenike M.V. i njegovog brata M.D. i druge zarobljenike koji su bili u istoj sobi, tukao skoro svaki dan u sobi u kojoj su bili smješteni tako što bi ih poredao u red, a zatim svakog od njih udarao pesnicom, a to je činio često i sa policijskom palicom, te drvenom drškom otpušivača za WC, dok im je gumeni dio, koji je bio zaprljan kanalizacijom stavlja na lice, pri tome ih vrijeđao i psovao, te jedne prilike, nakon stavljanja zaprljane gume na lice M.V., kada je M.V. pokušao da se izmakne, izveo M.V. i M.D. iz sobe, pa M.D. naredio da ode u WC i isti očisti, iako je znao da nije bilo vode, a M.V. da ide ispred njega u podrum, te je M.V. na stepeništu koje vodi u podrum, udario nogom u ranu na leđima, od kojeg udarca je ovaj pao na podest, a potom ga šutao i gazio nogama, zbog čega je ovaj bio sav poderan i krvav, te mu zatim naredio da ustane i odveo ga u WC da se opere da niko ne vidi da je zadobio povrede i tada je M.D., koji nije oprao WC, jer nije bilo vode, tukao nogama i udarcima mu pocijepao pidžamu, te mu naredio da liže pločice i čučavac u WC, istovremeno mu gurajući glavu u čučavac, te zahtijevao od M.V. da "(...)" te pošto to M.V. nije mogao učiniti, vrijeđao istog i omalovažavao ga, govoreći da "(...)", te u nekoliko navrata od obojice zahtijevao da u WC-u piju urin iz flaše u koju su zarobljenici mokrili u sobi, jer im nije dozvoljavao da to obave u WC, a ako to ne bi uradili, on ih je urinom polijevao po cijelom tijelu, te njima i drugim zarobljenicima iz sobe često zabranjivao da izađu iz sobe i odu u WC ili da se napiju vode, a drugom prilikom zastrašivao ih, tako što ih je izveo u hodnik govoreći ih da će ih ubiti, pa je to zastrašivanje spriječio stražar M., koji ih je vratio u sobu.

Svjedok M.V. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je kao pripadnik JNA ranjen u Tuzli dana 15.05.1992.godine, da je nakon ranjavanja prebačen u bolnicu i da je operisan, a već 24.05.1992.godine je prebačen u Okružni vojni zatvor u Tuzli. Bio je smješten u sobi broj 10, sa njim u sobi su bili brat M.D., K.B., L.M.2,

Ć.M., koji je kasnije poginuo i T., koji je bio stariji čovjek. Bilo je 8 kreveta raspoređenih sa obje strane sobe, između njih je bio jedan prostor koji nije bio širine jednog kreveta. Ne zna kako su se zvali stražari, ali je čuo kako su se međusobno zvali O., N., I., E., zaboravio je imena. Obolio je od PTSP, ima problem na nervnoj bazi i kad je prvi poziv dobio, bio je u bolnici, to ga je vratilo unazad i užasno se osjećao. Stražar K.I. je bio mlad momak, imao je oko ... godina, imao je jedan čuperak na čelu i bio je u maskirnoj uniformi sa bijelim opasačem. Optuženi je zatvorenike svakodnevno maltretirao, za njega oni nisu bili ništa drugo nego četnici, nije drugačiju riječ izgovarao. Tako ih je stalno oslovljavao kada je ulazio u sobu i uvijek je bio neko na redu, tukao je K.T., koji je bio stariji čovjek, često je i iznenada „utrkiavao“ u sobu, otvarajući iznenada vrata i komandovao da ga moraju mirno dočekati. Ostalo mu je u sjećanju da je jednom u sobu ušao sa „štopom“ za otpušavanje kanalizacije i krenuo po redu da udara po glavi i to zaprljanim dijelom, lijepio im je to na glavu, a kad je došao do njega, on je ruku postavio, optuženi ga je ošinio po ruci i komandovao mu je da spusti ruku dole i on je spustio. Optuženi je ponovo pošao da ga udari i on je braneći se podigao ruku, a optuženi ga je njega tada uhvatio za ruku, vikao je, opsovao mu je majku četničku i zaprijetio mu je, a zatim je krenuo da ga izvede, a on se uhvatio za krevet, brat ga je uhvatio za ruku da ne da K.I. da ga izvuče. Optuženi je pozvao jednog mladog čuvara govoreći da je napadnut, pa su ga obojica izveli napolje. Odveli su ga prema podrumu niz stepenište. Kada su bili na prvom podestu, optuženi ga je udario nogom u plečke i to na mjesto gdje je operisan. Udario ga je, on se survao na podestu, nije udario glavom o zid, ali je udario tijelom, bio je sav poderan i krvav i tu ga je optuženi izgazio i išuto. Nisu išli do podruma, već ga je vratio gore, komandovao mu je da ustane, nije mogao, jedva je stao uza zid i onda ga je natjerao u WC da se sredi, ne smije takav u sobu ući među ostale, da se opere, da se umije. Bio je krvav, tamo je zatekao brata, kojem je optuženi naredio da čisti WC, da liže pločice i čučavac u WC-u i ovaj se sagnuo da briše, a optuženi mu je nabio glavu u čučavac, naredio njemu da “(...)” a onda je rekao da mu treba “(...)”. Dalje je svjedok M.V. naveo da je prao ruke, da se umivao i brisao, da mu je pidžama bila krvava, pa je i tu krv brisao, jer mu je optuženi zaprijetio da niko ne smije vidjeti ništa krvavo.

Drugom prilikom, kad su izlazili on i brat u toalet, brat mu je pomagao, optuženi se našao na vratima i nije im dao da odu u toalet nego su morali mokriti u čašu. Nagonio ih je da piju mokraću.

Pored toga, optuženi ih je postrojavao svakodnevno, morali su stajati 5 do 10 minuta i po 3 i 4 puta u toku dana, jedno vrijeme je bio zabranio da ne smiju ni sjediti na krevetima. Zabranio im je da legnu u krevet, pa su poslije ubacili jednu klupu i smjelu su sjesti na tu klupu, ali to je bilo kad je on u smjeni, a kad su drugi stražari bili u smjeni mogli su i da sjede i da legnu, ali čuju njegov glas znali su da je on u smjeni. U sobu im je ulazio i uveče, ali nije noću. K.I. bi mogao prepoznati da ga je sreo u Tuzli i da ga je sreo on bi ga prepoznao. Ima to “(...)” i po svemu bi ga prepoznao, misli da je sada mršaviji. Za sebe je svjedok naveo da je protiv njega bio pokrenut krivični postupak, sjeća se da je dobio optužnicu, ali ne zna kako se postupak završio.

U unakrsnom ispitivanju svjedok je naveo da niko od stražara nije opominjao optuženog, kada ih je zlostavljao. U sobi se sa njim je bio L.M.2, kojeg je također optuženi zlostavljao istim gumenim „štopom“ kao i K.B., a na pitanje suda svjedok je

naveo da je optuženi tjerao njega i brata da piju mokraću iz plastične flaše, nekada je namjerno ostavljao vrata toaleta otvorena da bi ih mogao zateći i da vidi u kakvom su položaju, a kada se ta flaša napuni, oni su tražili da idu u toalet, a optuženi je dolazio za njima, uzimao flašu i zalivao ih mokraćom.

Kada je svjedoku M.V. predložen iskaz, koji je dao u istrazi u Tužilaštvu BiH, u kojem nije govorio da je optuženi "(...)", on je naveo da ima problema sa zaboravljanjem, moguće da je tada nešto rekao čega se nije na pretresu sjetio, inače mu je bolno i ne želi da se sjeća svega toga, jer je bio 60 dana u zatvoru.

Svjedok M.D. u svom iskazu je naveo da je 1991.godine mobilisan u JNA na vojnu vježbu, da je onda upućen na ispomoć Kninskom korpusu i učestvovao je u evakuaciji Šibenika, a 1992.godine bio je vozač pri komandi bataljona, koji je bio smješten u Sižju. Dana 09.05. i 14.05. su upućeni od strane komande da isele iz kasarne mlade vojnike iz drugih republika iz Tuzle i oni su postupili po tom naređenju, a dana 15.05.1992.godine došao je u Tuzlu vozilom TAM 5500, javio se na lokaciju Kozlovac, kada se kolona formirala bio je na začelju, a oko 17 časova je krenula kolona, trećina kolone je izašla, on je tada bio oko sredine kolone i tada je on ranjen u kuk. Sklonio se, ostao je u vozilu prilično dugo, onda je izašao iz vozila, skakutao je, jer je bio ranjen u lijevu nogu, htio je da se skloni iza zgrade, ali na samom ćošku zgrade su bili grudobrani sa vrećama i izašla su dva policajca koja su ga zarobili. Oni su ga oborili, kundacima su ga tukli i stavili su mu lisice. Odveli su ga na Gradinu, bio je u bolnici i onda je prebačen u zatvor u sobu broj 10. U sobi je bilo 8 kreveta, s njim su bili K.B., M.V., Č.M., L.M.2, J., poslije je doveden neki K.T. i B.C. je bio jedno vrijeme.

Prvih dana ih je bilo šestorica u sobi. Neki stražari su bili korektni, neki arogantni, optuženi K.I. je bio jedan od krvoloka, koji je htio da ih uništi. Pošto je njegov brat bio sa njim u sobi, a bio je ranjen u kičmu, liječenje nije bilo završeno, te kako je on tretiran kao lakši ranjenik, on je morao za brata i ostale zatvorenike iznijeti sve što treba za infuziju, sve što treba da mu pomogne, da iznese ranjenike i kada je on govorio da ne može i da je i on ranjen, optuženi mu je rekao da se može treningom sve postići i ako bude trenirao da će moći to da učini. Optuženi je dolazio u sobu, naređivao je da ne smiju sjediti na krevetu, da ne smiju ležati, da moraju stajati, provjeravao je da li poštuju njegovu naredbu, ulazio je u sobu više puta u toku dana, svaki puta je nalijetao, prijetio je da će ko bude sjedio biti pretučen, nosio je sa sobom policijski pendrek. Kada je optuženi ulazio u sobu, oni su stajali u redovima mirno, on je išao od jednog do drugog i noseći u ruci na jednom štapu gumu za otpušivanje kanalizacije, nabijao im je na glavu, na oči na obraze, a ako pokušaju da se izmaknu onda ih je izmlatio. Pokušavali su da izbjegnu stavljanje gume na lice, ali kad izbjegnu, slijedile su batine i mnogi su to shvatili, pa su to trpjeli. Optuženi K.I. je imao bijeli opasač, imao je maskirnu bluzu, ne sjeća se kakve je imao hlače, bio je star 20 do 22 - 23 godine. Upamtio ga je po tome što je imao neki čuperak i "(...)". Stalno ih je udarao, kada god uđe, morali su mirno stajati. Kada čuju ključ oni su odmah ustajali i zatezali deke. Ako su tokom noći trebali da idu u WC, to nisu mogli, imali su flaše u koje su mokrili. Kada optuženi K.I. dođe, naredi da iznesu flaše u WC. Kada je došlo do jednog konflikta između optuženog i njegovog brata, jer se njegov brat počeo braniti da ga tom gumom ne tuče i nabija mu na glavu, optuženi ga je izveo u hodnik i tamo ga je tukao, a onda je optuženi povikao da je napadnut, pa je došao još jedan stražar i izvukli su njegovog brata M.V. iz sobe i istukli su ga. Onda

su i njega istjerali iz sobe, odveli su ih u WC. Optuženi je tada odlučio da likvidira M.V., a njemu je naredio da počisti WC dok dođe. Pošto nije bilo tu vode, on nije mogao očistiti WC, po povratku kada je vidio da nije očišćeno, uhvatio ga je za glavu, za rame, počeo ga tući, pritiskati ga na pod da liže, a onda ga je počeo udarati nogama, popucala mu je pidžama, zatim mu je nabio glavu dole na ploču da liže, a pošto nije htio, on ga je odgurao prema čučavcu i gurao mu je glavu u toj huji na čučavac, a onda je njegovom bratu M.V. naređivao da ga on "(...)". Obojica su imali modrice po licu od batina. Optuženi pred njim nikog nije udario pištoljem, a kasnije kada su izašli iz zatvora, K.B. mu je pričao da ga je K.I. vodio u WC i tamo ga udarao pištoljem.

Sjeća se da je on išao na saslušanje kod vojnog tužioca, da je bio optužen zbog učešća u neprijateljskoj vojsci po nekim članovima, bio je u pritvoru, poslije toga je razmijenjen, dobio je amnestiju. Predočen mu je iskaz u Tužilaštvu Bosne i Hercegovine, pa je on rekao da možda nije po istom redoslijedu govorio, jer se mnogih stvari ne može sjetiti, bio je kaže u stresu, često puta je padao u komu i danas ima CD tuzlanske kolone i nikad ne može da ga pregleda do kraja, jer se previše uzbuđuje. Na posebno pitanje svjedok je naveo da ne zna da li je bila redukcija vode ali zna da se često dešavalo da nema vode i tada, kada je optuženi njega i brata izveo u WC, nije bilo vode, ali ne zna tačno koje je to doba dana bilo. Dodao je da i on prima terapiju, da se i sada liječi.

Budući da svjedoci M.V. i M.D. u istrazi nisu naveli da ih je optuženi K.I. tjerao "(...)", te da su njihovi iskazi protivrječni u odnosu na (u ovom slučaju) odlučnu činjenicu, da li je bilo vode ili nije, kada je optuženi navodno svjedoka M.D. tjerao da liže pločice u toaletu, pošto ih nije oprao zbog toga što nije bilo vode, a M.V. da se opere i umije, da se ne bi vratio okrvavljen u sobu, sud nije prihvatio iskaze navedenih svjedoka u tom dijelu, a ni u dijelu u kojem tvrde da ih je optuženi polivao mokraćom i da ih je tjerao da piju mokraću, jer to ostali svjedoci nisu potvrdili.

Optužnicom se optuženi K.I. tereti da je zarobljenika P.J. jedne prilike izveo iz zatvorske sobe u hodnik i tu ga zastrašivao govoreći da će ga zaklati i tom prilikom ga udario policijskom palicom u leđa, pa je daljnje zastrašivanje i maltretiranje spriječio drugi stražar, a drugom prilikom kada ga je poveo u bolnicu, na hodniku ga snažno udario kundakom u leđa, tako da se P.J. od siline udarca onesvijestio.

Svjedok P.J. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je kao pripadnik JNA u koloni JNA ranjen, zadobio je ozljedu u vidu prijeloma stopala lijeve noge, pa je prebačen u bolnicu, a kada mu je rana sanirana, prebačen je u zatvor. Bio je na drugom spratu, u sobi ih je bilo šest ili sedam, 10 dana je proveo u toj sobi, a poslije su prebačeni u sobu broj 9. Sa njim u sobi su bili M.J., K.R., T.O., V.Z., L.M.1, a ostalih se ne sjeća. Svi zajedno su prešli u drugu sobu, u toj drugoj sobi bilo ih je 29. Ne može da se sjeti ko su bili stražari u zatvoru, sjeća se da su se dozivali – I., Z., M.. U toj sobi K.B. je najviše „fasovo“, pa Č.M., optuženi je po njemu gazio, on je optuženog upozoravao da se tako ne ponaša, a na posebno pitanje svjedok je naveo da je optuženi vodio K.B. da pere WC, a nije bilo vode i da ga je tamo šamarao i na glavu mu zalijepio „ono što ima ona guma na onom štapu“ i na pitanje da li se neko prema njemu loše ponašao, svjedok je rekao da je vođen na treći sprat u neku kancelariju, da su tamo bile „Zelene beretke“, da je od njih bio provociran i napadan, da su ga ispitivali koliko ima tenkova, minobacača, da su pravili zapisnik i da su mu

izvadili dva zuba kliještima za vađenje eksera. Protiv njega je u Tuzli vođen krivični postupak, a nakon 10 godina dobio je rješenje da je krivični postupak obustavljen.

Iskaz svjedoka P.J., po ocjeni suda nije pouzdan, jer je na svako pitanje odgovarao zaobilazeći suštinu, pa se čak nije sjetio da je u istrazi u Tužilaštvu BiH prilikom saslušanja tvrdio da ga je optuženi K.I. udario palicom. Pored toga, svjedok je tvrdio da su mu prilikom ispitivanja običnim kliještima izvađena dva zuba, a svjedok V.Z. je naveo da se sjeća da je P.J. imao problema sa zubima i da je vođen ljekaru zbog toga. Iz navedenih razloga sud smatra da nije dokazano da je optuženi preduzeo prema P.J. radnje, koje se navode u optužnici.

Optužnicom se optuženom stavlja na teret da je zarobljenika D.N. jednom prilikom tjerao da čisti WC, iako nije bilo vode, zbog čega to ovaj nije mogao ni učiniti, nakon čega ga je udario policijskom palicom direktno u ranu na stomaku, koju je on zadobio ranije izlazeći u koloni iz Kasarne i koja je bila još uvijek otvorena, tako da su se vidjela crijeva, pa je od tog udarca D.N. pao mrak na oči, zbog čega je morao da čučne da ne bi pao, a nakon toga bez obzira na stanje u kome se tada on nalazio, natjerao ga da urinom iz flaše opere WC.

U svom iskazu na glavnom pretresu svjedok D.N. naveo je da je mobilisan u JNA, da je dana 15.05.1992.godine upravljao kamionom i da je bio u koloni JNA, koja je izlazila iz Tuzle, da je ranjen, prebačen u bolnicu na Gradini, gdje je proveo deset dana, a onda je prebačen u Okružni vojni zatvor u Tuzli. S njim u sobi u zatvoru su bili T.Lj., V.M., G. kojem se ne sjeća prezimena, S.R.1, G.P. kojeg je poznavao od prije rata. Čuo je za njega da živi u A.. Bio je T.V. i dalje se imena nije mogao sjetiti. Sjeća se dobro optuženog K.I.. Bila su četiri stražara i svi su osim optuženog bili korektni. Optuženi je imao čuperak, bijeli opasač, u rukama uvijek okretao palicu, na sebi je imao uniformu, nekad je bio i sa pištoljem, čini mu se da je viđao i pištolj. Ulazeći u sobu redovno je govorio da četnici smrde, nazivao ih je četnicima, morali su ustati mirno i stajati kad on dođe, dok drugi stražari to nisu naređivali. Ponašao se prema njima kao prema četnicima, drugi nisu zahtijevali da oni ustaju i da stoje mirno, drugi stražari misli, ali optuženi je uvijek tražio. Zahtijevao je da pjevaju, svašta im je radio, lijepio je gumeni dio otpušivača za kanalizaciju na glavu T.V., a drugi put kada su bili ošišani do glave opet je tu gumu ponovo stavlja na glavu T.V., koji nije smio tu gumu skinuti s glave. Njemu nije tu gumu stavlja na glavu, ali ga je jednom prilikom poslao da očisti toalet. Prije toga nije ništa od njega zahtijevao. Pošto nije bilo vode on nije mogao oprati toalet, a optuženi mu je rekao da se snađe i udario ga je palicom. Udario ga je u stomak, njemu je pao mrak na oči, pa je čučnuo, optuženi ga je udario držeći palicu vodoravno upravo po rani i njemu je pao mrak na oči, ali se snašao i toalet je posuo mokraćom tako da je izgledalo kao da ga je očistio.

Na posebno pitanje svjedok D.N. je rekao da se tom prilikom nije onesvijestio, kada ga je optuženi udario po rani, već ga je jako zaboljelo da mu se zatamnilo pred očima.

U istrazi svjedok D.N., što proizlazi iz zapisnika Tužilaštva BiH od 03.03.2008. godine, opisujući svoj boravak u zatvoru u Tuzli, naveo je da je u zatvor prebačen nakon liječenja u bolnici, da je bio smješten u sobi na drugom spratu s V.M., T.Lj., T.V., S.R.1, I.G., T.O. i G.P., da su spavali na vojničkim krevetima, imali su ćebad, hranu su dobijali dva puta dnevno, ali je hrana bila vrlo slaba. U toalet

su mogli ići dva puta dnevno, a sobe su bile zaključavane, pa su morali lupati na vrata da im otvori i odvede u toalet, bilo im je dozvoljeno i brijanje, ali samo u prisustvu stražara. Samo jedanput su imali pregled od strane doktora. Povremeno su se viđali sa drugim zatovrenicima, nije im bilo zabranjeno međusobno kumuniciranje kada su imali zajedničke obroke na hodniku. Što se tiče stražara sjeća se K.I., koji je njega jednom prilikom natjerao da čisti toalet, iako nije bilo vode, pa kada mu je on to rekao, udario ga je policijskom palicom direktno u rame i on je izgubio svijest, a svakodnevno je ulazio u sobu i maltretirao ih, zahtijevao da stoje u stavu mirno, tjerao ih da pjevaju razne pjesme i jednom prilikom T.V. je lijepio gum od otpušivača na glavu, što je on lično vidio. Optuženi je povremeno ponekog izvodio iz prostorije, ali ne može da se sjeti koga.

Sud je ocijenio da je iskaz svjedoka D.N. na glavnom pretresu nepouzdan i protivrječan iskazu iz istrage, jer je na glavnom pretresu naveo da ga je optuženi udario palicom vodoravno u trbuh po rani, a u istrazi da ga je udario palicom u rame, pa da takvim iskazom nisu potvrđeni izvan razumne sumnje navodi optužnice, tim prije što je svjedok Lj.B. u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da mu je svjedok D.N. tek prošle godine ili godinu prije pričao da ga je optuženi K.I. tukao, ali mu u zatvoru to nije pričao, a svjedok Ž.R. je u svom iskazu naveo da se sjeća da je optuženi jednom prilikom naredio svjedoku D.N. da opere toalet, ali da D.N. po povratku u sobu nije pričao da ga je optuženi udario niti je tako izgledao.

Dalje se optužnicom optuženom K.I. stavlja na teret da je zarobljeniku B.C., iako je vidio i znao da je ovaj teško ranjen i da ima fiksatore na obje noge, te da zbog toga i snažnih bolova leži samo na leđima, bez ikakvog povoda i razloga, u više navrata u zatvorskoj sobi zadavao po licu po nekoliko udaraca otvorenom šakom.

Svjedok B.C. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je početkom 1992. godine mobilisan u bivšu JNA i po rasporedu je ostao u kasarni u Smolući. Kući je išao jednom sedmično. On je bio vozač i vozio je kamion od Smoluće do Tuzle i nazad jedanput ili dvaput sedmično, nema pojma šta je prevezio, jer je kamion bio prekriven ceradom i nije mogao da vidi šta vozi. 15 maja 1992. godine po naređenju je došao u Tuzlu i kasarnu i trebalo je da napuste oko 13,30 sati, ali su krenuli kasno popodne. Izlazeći iz Tuzle njegovo vozilo je naišlo na minu i on je ranjen u jednu nogu, a kada je pokušao da izađe iz kamiona na jednoj nozi, neko je pucao iz kukuruza, koji je bio u blizini vulkanizerske radnje, pa je tada pogođen i u drugu nogu. Ostao je da leži pod kamionom i oko ponoći je do njega došao čovjek po imenu I. i sa jednim drugom ga je odvezao na Gradinu u bolnicu. U bolnici je operisan i nakon 20 dana je prebačen u zatvor. Misli da je bio u sobi broj 11. ili 12. ali se više ne sjeća tačno. Ne sjeća se koliko je kreveta bilo u sobi ali se sjeća da je njegov krevet bio preko puta ulaznih vrata na drugom kraju sobe tako da je imao dobar pogled na sobu. Ne sjeća se ko je bio upravnik zatvora, a sjeća se samo M. stražara, ne sjeća se nijednog drugog čuvara. Sjeća se da je u sobu dolazio optuženi K.I. koji je bio u vojnoj uniformi i imao je oficirske čizme, ali se ne sjeća da li je imao kakvo oružje. On je u sobu uvijek ulazio udarajući nogom u vrata, udarao je zarobljenike u sobi, njega je ošamario tri puta, iako je na obje noge imao fiksatore i ležao je na leđima. Sjeća se da ošamario i G.P. ..., a tukao je G.P. ... rukama i nogama i koliko se sjeća G.P. je od tih udaraca padao. Nije to bilo svaki dan, ali je bilo ružno, jer su oni bili ranjenici. Tukao je i druge ranjenike ali je on vidio da samo tuče G.P.. On je govorio optuženom da se ne ponaša tako i da će i to ludilo proći, pa da se nakon toga treba

pogledati u oči a on mu na to nije ništa odgovorio. On se nikome nije žalio na K.I. Medicinska pomoć u zatvoru je ukazivana, ali je to bivalo jednom sedmično. Na posebno pitanje kantonalne tužiteljice da li je optuženi K.I. imao nešto specifično u svom ponašanju svjedok je odgovorio da se ne sjeća.

Kantonalna tužiteljica je svjedoku je predočila njegov iskaz iz istrage koji je dao u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu Centar za istraživanje ratnih zločina Sarajevo broj 17-4/2-04/2-274/08 od 19.03.2008. godine i zapisnik o prikupljanu izjave sačinjen u Centru javne bezbjednosti Bijeljina 12-02/4-300/07 od 23.05.2007. godine, pa je svjedok B.C. naveo da ostaje kod tih iskaza dodajući da su inspektori njega ispitali u njegovoj kući i da su snimili njegov iskaz, te kada su ga pitali da li se sjeća nečeg karakterističnog na optuženom, on im je rekao da je optuženi nizak i da je imao čuperak. Optuženi je prilazio njegovom krevetu i bez povoda otvorenom šakom ga udario u četiri navrata, to je za njega bilo uvredljivo i boljelo ga je. Na kraju svjedok je rekao da on ustvari ne zna da li je optuženi bio stražar u zatvoru, a sjeća se da ga je stražar M. opominjao da se tako ne ponaša, ali mu nije mogao ništa zabraniti.

U unakrsnom ispitivanju svjedok B.C. potvrdio da je u istrazi rekao da je povremeno u zatvor dolazio vojni policajac po imenu I., a on misli da je on iz Lj., koji ih je maltretirao i udario, da nije bilo pravila, već bi uletio u ćeliju i nekoliko puta nogama i rukama udario koga stigne od zatvorenika, nije to bilo klasično premlaćivanje, već bi to uradio na brzinu.

Iz zapisnika Centra javne bezbjednosti Bijeljina broj 12-02/4-300/07 od 23.05.2007. godine proizlazi da je svjedok B.C. u svom iskazu naveo da je liječen u bolnici na Gradini nakon ranjavanja oko 15 dana i da je sa ostalim ranjenicima iz kolone prebačen u Okružni zatvor u Tuzli, da se nalazio u ćeliji broj 12 u kojoj je bilo ukupno 12 ranjenika. U zatvoru su uslovi bili teški, hranu su dobijali jednom dnevno i po parče hljeba, u ćeliju su svakodnevno ulazili pripadnici vojne policije odnosno stražara koji su ih psihički fizički maltretirali na način da su ih udarali čizmama po tijelu, a najgori je bio vojni policajac sa bijelim opasačem koji se zvao K.I. i koji je najviše tukao ranjenike u ćeliji i ispred njegovog kreveta je oštrio nož preteći mu da će mu odsjeći nogu jer fiksatori vrijede 6.000 maraka. Dalje je naveo da je u zatvoru preživljavao veoma jake bolove od posljedica ranjavanja, da su mu se rane gnojile, a noga je bila počela i da truli, jer se njima u zatvoru nije pružala dovoljna medicinska briga. S njim u ćeliji su bili svi ranjeni iz kolone osim S.R.2 koji je bio zarobljen na Majevidi. Iz zatvora je razmijenjen 30.08. 1992. godine i prebačen je na Vojnu medicinsku akademiju u Beogradu gdje je liječen i imao je četiri operacije. Prilikom drugog saslušanja tokom istrage u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu-Centra za istraživanja ratnih zločina dana 19.03.2008. godine, koji se odnosili na prikupljanje informacija u vezi s događajem koji se desio 15.05.1992. godine na lokalitetu Brčanska Malta u Tuzli, svjedok B.C. je detaljno govorio o svom ranjavanju i na kraju iskaza naveo je da je nakon 15 dana provedenih u bolnici na Gradini s drugim ranjenicima iz kolone prebačen u Okružni zatvor u Tuzli. U sobi ih je bilo dvanaest, a soba se nije nikada zaključavala i vrata su se mogla otvoriti iznutra, čuvali su ih stražari Okružnog zatvora, koji ih nisu ni udarali ni maltretirali, a sjeća se jednog stražara po imenu M. koji je bio srednjih godina i koji je njemu davao svoju hranu da jede, a bio je izuzetno pošten i dobar čovjek. Dobijali su tri obroka dnevno, ali hljeba nisu imali dovoljno jer su dobijali po jednu malu krišku za svaki obrok. Vode su imali dovoljno, a u toalet su mogli ići kad god je ko trebao jer su vrata ćelije bila otvorena.

U ćeliju je dolazio i medicinar koji mu je čistio ranu, pregledao i prskao nekim sprejom, on je dolazio jednom sedmično. Stražari ih nisu maltretirali i zlostavljali, ali je povremeno dolazio vojni policajac po imenu K.I. za kojeg misli da je iz Lj. i taj K.I. ih je maltretirao i udario bez pravila i bez reda, uletio bi samo u ćelju i nogama i rukama po par puta udario koga stigne od zatvorenika. Nije to bilo klasično premlaćivanje, već bi na brzinu uletio, udario nogom ili rukom nekoliko ljudi a zatim je odlazio, pa je tako i njega za tih 15 dana udario pet ili šest puta tako što bi mu opalio po dva tri šamara. Sjeća se da je K.I. najmanje dva puta pretukao G.P. ... do besvijesti u ćeliji. Prvo ga je udario rukama, a kada G.P. padne, on ga je udario nogama. Nakon 15 dana njih 56 iz Okružnog zatvora je odvezeno u Osmake na razmjenu, ali razmjena nije uspjela, jer se pucalo na autobus i probijene su gume na autobusu. Po povratku u Okružni zatvor on je ponovo smješten u istu ćeliju gdje je ostao do 30.08.1992. godine. Uslovi u Okružnom zatvoru nakon te razmjene su ostali isti, stražari ih nisu maltretirali niti zlostavljali, ali vojni policajac K.I. je i dalje dolazio i na isti način se ponašao. Tog K.I. nije nikada vidio poslije rata, sjeća se da je bio star oko 30 godina, pomršav, plav, nizak, bio je niži od njega za glavu, imao je na sebi šarenu maskirnu uniformu i bijeli opasač te oficirske čizme.

Budući da je iskaz svjedoka B.C. na glavnom pretresu protivrječan iskazu iz istrage u odlučnim činjenicama, sud je našao da nije dokazano da se optuženi prema zatvoreniku B.C. ponašao na način opisan u optužnici, tim prije što je svjedok P.M., kojeg svjedok B.C. spominje u svom iskazu, određeno naveo da on nikada nije primjetio da se optuženi K.I. prema zatvorenicima ponašao drugačije od njega. Osim toga, vjerodostojnost iskaza svjedoka B.C. dovedena je u pitanje i njegovom tvrdnjom da je optuženi tukao G.P. rukama i nogama svaki put, kada je bio u smjeni, jer je svjedok G.P. naveo da ga je optuženi udario samo jedanput i nikad više.

Optužnicom se stavlja na teret optuženom K.I. da je zarobljeniku K.M.1, koji je bio teško ranjen i zbog toga je morao stalno ležati, u više navrata danu i noću u zatvorskoj sobi stavljao gumeni dio otpušivača za WC na lice, a drveni dio u usta, te vrhom policijske palice snažno ga gurao u tijelo i pri tome ga zastrašivao prijeteći da će dovesti njegovu ženu i djecu, te ih pred njim zlostavljati, a da će on i ostali u sobi to morati gledati i od njega tražio da mu kaže gdje mu stanuju žena i djeca, a drugom prilikom ga probudio usred noći i zahtijevao od njega da napiše izjavu govoreći mu da će sutra ići na strijeljanje,

Svjedok K.M.1 je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je bio u koloni vozila JNA, da je naišao na prvu vatru kod „Tehničkog pregleda“, stao je, ljudi su ga obilazili, tada nije bio ranjen. Kad je došao na raskršnicu, ranjen je se desne strane, došao je hitac s neke zgrade, legao je tada na volan, bio je tako možda 15 minuta, pokušao je da krene, ali nije mogao, jer je metak bio u nozi i noga je visila samo na koži, onda je pokušao da vozi, nije uspio i onda je skrenuo i udario u jednu zgradu i tu su ga izvadili iz kamiona, stavili su ga pod kamion dva čovjeka, koja su bila s njim i koji nisu bili ranjeni. Kasnije je smješten u bolnicu, došli su ljudi sa sanitetom, ostao je u bolnici oko jedan mjesec, tu mu je ukazana pomoć, dakle bio je do 15.06.1992.godine u bolnici, onda je premješten u zatvor. U zatvoru je bio u sobi broj 6. i bilo ih je 6 ili 7, a s njim u sobi su bili G.I., on je kasnije umro i njegova tri sina, koji žive u R. i bila su njegova dva bratića G. i P.. On je bio nepokretan, ležao je, noga mu je bila fiksirana, nije izlazio napolje kao drugi zarobljenici. Od stražara se sjeća samo jednog K.I., sjeća se zato što je on ulazio u sobu stalno. Ne zna kako se ponašao

taj stražar prema drugim zarobljenicima, zna da su tog G.I. i jednog ili dvojicu njegovih sinova odvodili na „peglanje“ i onda ih vraćali. G.I. i njegovi sinovi su pričali su da su ih tukli i vidjelo se na njima da su ih tukli. K.I. ih je vodio, ali on ne zna da li ih je K.I. tukao, ne zna ko ih je tukao, oni su govorili o tome, ali je on zaboravio. Prema njemu se optuženi K.I. nije dobro ponašao, maltretirao ga je na razne načine, stavljao mu je gumu od odpušivača na lice, gurao mu dršku tog odpušivača u usta, nije to radio samo njemu, već su kasnije svi koji su bili u toj sobi isto pričali, što znači da je svima to radio stavljao je gumu nekom na usta, nekom na lice i obrnuto, a drveni dio je gurao u usta. Jedne noći, ne zna koliko je bilo sati, bilo je pokasno, došao je optuženi i rekao im je da pišu izjavu, jer ih sutra vode na strijeljanje. Njemu je bilo dosta svega i rekao je da ga vode odmah, ali se ne sjeća da li je napisao kakvu izjavu. Onda mu je optuženi K.I. govorio ako ne napiše izjavu da će mu dovesti ženu i djecu tu u zatvor i da će ih maltretirati, da će svašta raditi sa njima, on ga je provocirao i to nije nimalo ljudski. On se osjećao zbog toga loše, ali je bio bespomoćan, nije mogao ništa učiniti i bio je nepokretan, u tuđim rukama i nije imao ništa što bi mogao spriječiti takvo ponašanje. Sjeća se da su mu u Tužilaštvu BiH pokazali jednu fotografiju u Sarajevu, jednu u Brčkom, jednu je prepoznao, nije bio 100% siguran, jer je 18 godina prošlo, a 70% je prepoznao. Prepoznao je tog stražara, prepoznao je K.I., ne sjeća se da li je napisao kakav tekst na toj fotografiji, može prepoznati svoj rukopis, pa mu je predloženo da je napisao i on je pročitao da je napisao na fotografiji da ga poznaje 70% kao stražara K.I. i potpisao se. Imao je taj čuperak što ga je stalno prebacivao.

U unakrsnom ispitivanju svjedok K.M.1 je izjavio da je mjesec dana proveo u zatvoru od 15.06. do 15.07.1992.godine, da niko ispred Međunarodnog Crvenog krsta ili upravnika zatvora nije dolazio u zatvor i na pitanje branioca da li može u sudnici prepoznati K.I., svjedok je pokazao na osobu koja je bila u zadnjem redu u sudnici, pa tako nije prepoznao optuženog.

Optužnicom se optuženom K.I. stavlja na teret da je zarobljenika K.R., koji je bio teško ranjen, u više navrata tjerao da iz zatvorske sobe izađe u hodnik, te iako je vidio da ovaj zbog povreda jedva hoda, u hodniku ga sa drugim zarobljenicima postrojivao, gdje su morali duže stajati, pa je K.R. od dugog stajanja padao u nesvijest, a jedne prilike u zatvorsku sobu u kojoj se K.R. nalazio, doveo osobu koja je na Brčanskoj Malti 15.05.1992. godine pucala na K.R. i teško ga ranila u glavu, pa kada ga je K.R. vidio i kada mu je ovaj rekao: „Još si živ“ K.R. je osjetio jak strah i uznemirenje.

Svjedok K.R. je u svom iskazu naveo da je bio na odsluženju vojnog roka u Valjevu do 13. ili 14. maja 1992. godine, kada je došao u prekomandu u Tuzlu, jer su svi koji su rođeni u Bosni i Hercegovini prebačeni u Bosnu i Hercegovinu, javio se u kasarnu, pa je onda izmješten u Kovačevo Selo. 15.05.1992.godine je bio u kasarni na zadatku iseljenja kasarne, bio je u koloni JNA, koja je naveče krenula iz Tuzle. On je ranjen još u raskrsnici na Brčanskoj Malti u slabinu, a u daljem kretanju vozila pogođen je u obje natkoljenice, vozilo se zaustavilo u Slavinovićima kod benzinske pumpe, jer je vozač izgubio svijest. On se sklonio u kanal i u tom kanalu mu je pucano u glavu. Odvezen je na maksilofacijalnu hirurgiju, pa je premješten na ortopediju i nakon toga u zatvor. S njim u sobi u zatvoru su bili P.J., T.O., V.Z., L.M.1 i V.Lj.. Sjeća se stražara K.M., Z., I.. Samo se K.I. neljudski ponašao, dok se ostali stražari nisu loše ponašali. K.I. je bio mršaviji, imao je neku frizuricu, imao je

maskirnu odjeću na sebi, imao je čuperak. Sjeća ga se i po tome kako je "(...)", samo njegovo prisustvo je izazivalo nelagodu, jer je stalno dolazio u sobu, postrojivao, nazivao ih četnicima, tjerao ih da pjevaju pjesmu „Poljem se širi miris ljiljana“. Jednom prilikom je vidio na hodniku, kada su bili postrojeni, da je K.B. udario bokserom u glavu i da je on od tog udarca pao. Sjeća se da mu je teško padalo stajanje, jer je bio ranjen, bilo je ljudi koji su padali u nesvijest, ali on ne zna da li su se onesvijestili od trenutnog bola ili je to bilo od malokrvnosti, iscrpljenosti ili od maltretiranja, možda su svi bili osjetljiviji zato što su bili ranjeni. Optuženog je uvijek očekivao sa strahom, nije znao šta će čovjek uraditi, vidio je kada je udario tog K.B., vidio je dva puta isto da je udara ljude kada su jeli na hodniku i sjeća se da je jednog bolesnog čovjeka, koji je drhtao, zezao i maltretirao tako da ga je ometao, kada je prinosio kašiku ustima. Prema njemu se nije tako ponašao, nije ga tjerao da ustaje, po prstima bi ga samo pendrekom dotakao govoreći „šta je četo i samo ga je jednom udario.

U istrazi je svjedok K.R. naveo da je strah osjećao zato što je bio ratni zarobljenik, zato što je rat i što je sam ambijent dovoljan da se čovjek boji, jer je bio u zatvoru, a on je strahovao od optuženog K.I., jer je on doveo u zatvor čovjeka, koji mu je dana 15.05. 1992. godine nakon ranjavanja pucao u usta, a taj čovjek je provirio u prostoriju u kojoj je boravio, pogledao je u njega i kratko prokomentarisao „ A još si živ“, zbog čega je on strahovao da će se taj čovjek vratiti da ga ubije. Prilikom davanja iskaza u istrazi dana 11.03.2008.godine svjedok K.R. je objašnjavajući prilike u zatvoru naveo da K.I. nije izvodio zatvorenike iz sobe pojedinačno na hodnik, već je sve činio u sobi pred svima, a ni drugi stražari nisu izvodili zatvorenike iz sobe. P.J. je samo jednom izveden iz sobe skupa sa njim, išli su na previjanje, a drugi put su vođeni na saslušanje u SUP. U obje prilike nisu bili fizički zlostavljani i na P.J. nikada nije primijetio nikakve ozljede osim onih koje je zadobio usljed ranjavanja i nije nikada vidio da krvari iz usta ili iz ruke.

Iskazi svjedoka K.M.1 i K.R. sudu nisu pružali pouzdan osnov za zaključak da je ponašanje optuženog K.I. prema njima kao ratnim zarobljenicima doseglo nivo nečovječnog postupanja kako se to zahtijeva po međunarodnim standardima.

Na kraju se optužnicom optuženom K.I. stavlja na teret da je zarobljeniku G.P. koji je bio ranjen, naredio da ustane iz kreveta, pa kada mu je ovaj rekao da ne može jer je teško ranjen i operisan, a što je i sam vidio, jer na pidžami nije bilo dugmadi, a kroz zavoj na stomaku nazirala se krv, i pored toga mu naredio da ustane govoreći mu: „Diži se, džukelo“ i nakon što su G.P. drugi zarobljenici pomogli da ustane, zaletio se i zamahnuo rukom da ga udari, što je G.P. uplašilo, a drugom prilikom mu naredio da izađe iz sobe govoreći: „Džukelo, napolje“, te mu rekao da ga vodi na klanje, a potom u hodniku G.P. udario snažno nadlanicom ruke preko lica i u nos, od čega mu je potekla krv iz nosa, pa iako je vidio da se G.P. jedva kreće zbog teškog zdravstvenog stanja, tjerajući ga da ide niz stepenice, nije mu dozvoljavao da se drži za rukohvat stepenica, a više puta u sobi ga tjerao da stoji, te mu često prijetio da on više neće živjeti sa svojom ženom, za koju je znao da je ..., a da ni njegovo dijete ne treba da ostane živo zato što je on ..., što je kod G.P. izazvalo ozbiljan strah i strepnju, jer je K.I. od G.P. saznao gdje on živi i gdje mu je kuća.

Svjedok G.P. je u svom iskazu na glavnom iskazu u direktnom ispitivanju naveo da je mobilisan u bivšu JNA, da je izlazio iz Tuzle dana 15.05.1992. godine u

koloni bivše JNA, da se nalazio na kamionu kojim je upravljao S.R.1 i da je ranjen u blizini benzinske pumpe u Slavinovićima. Jedan čovjek ga je odvezao do Doma zdravlja, a iz Doma zdravlja ga je služba Hitne medicinske pomoći odvezla u bolnicu na Gradini. Kada je došao sebi, jer se onesvijestio, bio je u šok sobi, a nakon tri dana došao je jedan oficir koji mu je rekao da će ići u razmjenu, pa su ga kolima hitne medicinske pomoći odvezli na razmjenu, koja nije uspjela. Nakon toga je prebačen u zatvor, unijeli su ga u zatvor na nosilima. U sobi je bilo najmanje još 14 ljudi i sve su to bili civili, jer nije bilo nijednog uniformisanog čovjeka. Tu se zadržao nekoliko sati, a onda je na insistiranje ljekara sa Gradine, najverovatnije Dr R.B. ponovo vraćen u bolnicu. U bolnici je bio desetak dana i ponovo su ga odveli na razmjenu, koja nije uspjela, pa je odatle ponovo prebačen u zatvor. Bio je u sobi broj 3. i zna da su u sobi bili svi civili, a bili su sve zarobljenici, ali je on bio jedini ranjenik. Sjeća se da je neko iz hodnika zvao jednog djeda M.J. da dođe do vrata na kojima je bila „špijunka“, a vrata su bila zaključana i nije se moglo izlaziti iz sobe osim izlaska u toalet i kada se hrana dijelila, pa kada je M.J. dolazio do vrata na kojima je bila izbijena „špijunka“ i na kojoj je bio promjer rupe 5 do 6 cm, čuo se juk tog djeda M.J. i on se vratio nazad i vidio je crvenilo na njegovom desnom oku ali nije vidio ko ga je udario. Taj isti glas je pozvao drugi put djeda M.J. da se primakne, a on je govorio da ne smije i tada su se vrata otključala, ušao je čovjek za kojeg nije znao ko je, bio je smeđ, imao je (...) i čuperak, pa su svi zatvorenici skočili i stali mirno, a onda se on njemu obratio riječima „Džukelo jedna, ti ležiš u krevetu“, on mu je rekao da je ranjen i da ne može da ustane, dok mu je on vulgarno odgovorio da „njega zaboli“ što je on ranjen. Svjedok je naveo da je bilo očigledno da je on ranjenik, jer je imao na sebi bolničku pidžamu, došao je u papučama i rana mu je bila otvorena, mogli su se vidjeti zavoji koji su bili krvavi i koji su se vidjeli ispod pidžame. Taj čovjek mu je naredio da ustane i on je pokušao da ustane, a on je poletio na njega, on mu je ponovio da je ranjen, krenuo je da ga udari ali ga nije udario. Pošao je da ga udari otvorenom šakom u lice. Oni su stajali najmanje pet minuta u stavu mirno, jer se nije znalo da li će se ta osoba vratiti ili neće, a ljudi u sobi su mu rekli da je to K.I. i da je najgori kada ulazi u sobu. Taj djed M.J. mu je rekao da ga optuženi kroz špijunku udarao palicom i to se ponavljalo svaki dan, nekad je dobijao jači udarac a nekada slabiji, a lice mu je bilo modro, natečeno i podliveno od krvi.

Na pitanje kantonalne tužiteljice da li im je optuženi još nešto naređivao osim ustajanja svjedok je naveo da je naređivao da pjevaju, ali da on nije pjevao, jer nije znao nijednu pjesmu. Optuženi je bio u maskirnoj uniformi i imao je bijeli opasač, a zatvorenici su ga oslovljavali sa gospodine vodniče, ostale su takođe oslovljavali isto, jer su svi bili tu stražari. On je morao da ustaje kada optuženi ulazi u sobu, ali su mu ostali pomagali da ustane i da stoji na jednoj nozi. Drugog dana je optuženi došao u sobu i pozvao ga da izađe napolje rekavši mu „džukelo, ti napolje“, on je izašao i pitao ga lijepo gdje ide a on mu je odgovorio da ide na klanje i onda ga je udario preko ruke u nos. To je bilo u hodniku, a ne u sobi. Kako ga je udario preko ruke u nos, potekla mu je krv iz nosa. Na pitanje kantonalne tužiteljice da li mu je optuženi dozvolio da se osloni na zid, svjedok je rekao da mu najverovatnije ne bi dozvolio, već se on od teturanja naslonio na zid. Krenuli su niz hodnik, on je išao uz zid, ali se ne sjeća kako je sišao niz stepenice sa drugog sprata. Zna da je bio u strahu i kada su izašli iz zgrade sjeli su u auto, sjeća se da se savijao od bolova i odvezli su ga u bolnicu na Gradinu, optuženi je rekao medicinskoj sestri da je doveo četnika na previjanje. Tada su ga previli i on ga je vratio nazad, zna da je trajalo vječnost dok je došao do svoje sobe. Na previjanje je odlazio svaki drugi dan, ali ga optuženi nije više

pratio ni vodio, već ga je vodio jedan crn čovjek koji je imao brkove i koji se prema njemu ponašao pristojno. Po njegovoj procjeni u zatvoru je bilo 6 stražara i radili su u smjenama, kada je optuženi radio, dolazio je po tri puta u njihovu sobu. S njim nikada nije ulazio niko drugi od stražara. Ostali stražari su se korektno ponašali, oni nisu morali da ustaju, kada su oni ulazili u sobu i oni su se normalno obraćali zarobljenicima.

Na pitanje kantonalne tužiteljice da li je bilo u tom obraćanju pominjanja njegove porodice, supruge, svjedok je naveo da je optuženi dobro znao gdje on živi, jer je poznao njegove komšije S. i M., a znao je i da je on oženjen i da ima sina, da mu je žena ..., pa mu je govorio da ona neće sa njim živjeti kao ni dijete, jer je on četnik, a naravno da je on zbog toga osjećao bol i tugu i da se on poslije toga osjećao kao i sada jadro i bolno jer to dijete nije sa njim. On misli da je optuženi namjeravao da ga na taj način psihički uništi. On je ime optuženog saznao dok je još bio u zatvoru. Optuženi ga je udario jedanput kada ga je vodio na previjanje i nikada više.

Iskaz svjedoka G.P. sudu nije pružao pouzdan osnov za zaključak da je ponašanje optuženog K.I. prema njemu kao ratnom zarobljeniku dosegalo nivo nečovječnog postupanja kako se to zahtijeva po međunarodnim standardima.

Sud je cijenio i iskaze ostalih svjedoka optužbe i odbrane, pa je zaključio da ni oni ne pružaju osnov za utvrđenje da je ponašanje optuženog dosegalo stepen nečovječnog postupanja, tim prije što iskazi svjedoka nisu saglasni u odnosu na odlučne činjenice.

Tako je svjedok odbrane S.D. u svom iskazu naveo da je uhapšen ispred komande sa D.M.1 i svojim bratom dana 15.06.1992. godine i ostao je u zatvoru do novembra 1992. godine, da je u zatvoru zatekao zarobljenike iz kolone, da je i on uhapšen kao ratni zarobljenik sa svojim bratom i D.M.1. Sjeća se da su u zatvor dovedeni ranjenici iz kolone, bilo ih je oko dvadeset, zatvorenici mogli izlaziti u toalet kad god je ko htio ili trebao, da im je rečeno da prema kućnom redu moraju ustati kada stražar ulazi u sobu i kada se otključavaju vrata, svi su morali ustati i stajati pored kreveta, jer na krevetima nije bilo dozvoljeno sjediti, već su u sobama bile klupe, da je bilo uobičajeno da zatvorenici čiste toalete kao u vojsci i oni su to morali raditi, da mu nije poznata priča da je optuženi pneumatik za odčepljavanje odvoda u toaletu na bilo koji način koristio na štetu zatvorenika, a svjedok D.M.1, koji ima otpusnicu s pečatom Kriznog štaba općine Tuzla i potpisom upravnika I.F., kojom je otpušten iz prostorije za smještaj ratnih zarobljenika Okružnog zatvora dana 02.07.1992. godine u 16,00 sati, u kojoj je proveo vrijeme od 15.06. 1992. godine do 02.07.1992. godine u Tuzli, u svom iskazu je naveo da su sobe bile zaključane, kada su trebali da idu u toalet, kucali su na vrata i stražari su ih puštali, da su u smjeni bila dvojica stražara, da je odjeljenje redovno obilazio upravnik zatvora, da su stražari bili korektni, pa i optuženi K.I., da su tokom dana mogli ležati na krevetima, ali je uslov bio da se ustane kada ulazi stražar. Iz sadržine iskaza navedenih svjedoka proizlazi da su oni protivrječni iskazima svjedoka optužbe, pa čak nisu ni međusobno saglasni.

Nasuprot citiranim iskazima svjedoka odbrane svjedok optužbe V.Z. je za optuženog K.I. naveo da je nosio neku palicu, kojom bi zatvorenike znao oštinuti, ali se nije radilo o nekom jakom udaranju, već više o provociranju, pa su se oni požalili stražaru, koji je prema njima bio korektan, na ponašanje stražara K.I. i zna da poslije

toga taj stražar K.I. više kod njih u sobu nije dolazio. U svom iskazu iz istrage isti svjedok je naveo da su s njim u sobi bili T.O., P.J., K.R. i jedan vojnik iz V. čije ime ne zna, da u to vrijeme K.R. nije mogao govoriti, jer je bio ranjen u usta, a sjeća se da je K.R. pričao da je taj čovjek, koji mu je pucao u usta, dolazio u to vrijeme dok su boravili u zatvoru te se sjeća da su K.R. dolazili u posjetu majka i otac kao i njegov djed, otac njegove majke (da su zatvorenici imali posjete tvrdi i svjedok I.F.), da su u zatvoru dobijali redovno hranu, ali da je hrane bilo vrlo malo, da su spavali na vojničkim krevetima i imali su ćebad i sjeća se jednog stražara, čije ime ne pamti, koji je bio vrlo korektan i govorio im je da im se ništa neće desiti i da će biti razmijenjeni, a da je stražar po imenu K.I. dolazio u sobu noseći palicu, kojom je znao ponekog udariti, ali se nije radilo o jakom udaranju. Svjedok S.R.1 je u svom iskazu naveo da su s njim u sobi bili Lj.B., T.Lj., T.Z., T.V., D.N., Ž.R., S.M.1, djed M.J., dok se ostalih imena ne može sjetiti, da se sjeća stražara K.M. i optuženog K.I., da je optuženi često ulazio u njihovu sobu, kada uđe začepi nos i govori da smrde četnici, naređivao je T.Lj. da postroji četnike i da pjevaju, što je njemu teško padalo, suosjećao je s ljudima, jer mu je to izgledalo kao ponižavanje i provociranje, ali optuženi nije nikoga tukao, iako se dešavalo da optuženi palicom gurne ili udari pojedine ljude, ali nije nikoga jako udarao.

O svom boravku u Okružnom vojnom zatvoru svjedok optužbe Lj.B. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je u sobi bio sa njim S.R.1, djed M.J., T.Lj., neki V., dok se ostalih imena ne sjeća, ali se sjeća stražara K.I., K.M. i još nekih ljudi. K.M. je upamtio kao jako dobrog dječaka, bio je maksimalno fer prema svima kao i jedan M., dok je optuženi najgori što ljudska vrsta može da bude, kad je bio u smjeni svaki čas je ulazio u njihovu sobu, izivljavao se, tada je imao neki specifični čuperak, stalno je žmirkao očima, bio je nizak rastom, nosio je neku palicu i tom palicom je mlatarao, imao je zelenu uniformu, bijeli opasač vojne policije, postrojivao ih je, tjerao ih da pjevaju pjesmu „Poljem se širi miris ljiljana“ i „Znam za sve sam kriv“ i neke pjesme koje su mu padale napamet. Mahao je palicom prema glavi M.J. i tako ga psihički uništavao, ali ga nije tukao. Na pitanje suda da li je optuženi nosio otpušivač za WC, kada je dolazio u njihovu sobu, ovaj svjedok je odgovorio da je bilo i toga, ali da se on ne može sjetiti, a i danas pije lijekove zbog K.I. i sličnih, dobio je stres u zatvoru i liječenje traje, liječe ga od PTSP, a svjedok Ž.R. je u svom iskazu naveo da optuženi K.I. nije imao oružje, već je samo nosio palicu i kada je ulazio u sobu znao je palicom udarati po nekog, ali nikada nije nekog izvodio u hodnik da ga tamo tuče, osim što je izveo jedanput D.N. da pere WC, ne sjeća se da je neko naredio da se ustaje kada uđe optuženi, ali su svi ustajali, da niko nije padao od udarca koji mu je zadao optuženi, a optuženi ih je u prolazu udarao, pa je opomenut zbog toga i više to nije radio, upravnik zatvora i njegov pomoćnik su redovno obilazili sobe, a dolazila je i delegacija Međunarodnog Crvenog krsta pred razmjenu 19 ili 20. jula 1992. godine. Svjedok L.M.1 se sjeća stražara M. i drugog stražara, kojeg su zvali H. i koji je imao čuperak i “(...)“, a tek poslije rata je saznao da je njegovo ime K.I.. Sjeća se da im nisu dozvoljavali da tokom dana leže u krevetima i kada su zaticani optuženi i drugi stražari su ih udarali palicom da ih natjeraju da ustanu, udarali su ih po nogama i leđima. Osim toga, optuženi nije dao da oni međusobno razgovaraju, on je trpio bolove, sjeća se da je optuženi ulazio u njihovu sobu nekada jednom, a nekada dva puta dnevno, psovao ih je i govorio im je da su četnici i da su oni napali, tukao ih i natjerivao da stoje uza zid, pa su morali neprestano da stoje, nisu smjeli da sjednu do spavanja i rečeno im je kada su došli da ne smiju ni sjediti ni ležati na krevetu, već su morali da stoje. Na pitanje tužioca da li

mu je bilo mučno da gleda kako optuženi udara druge svjedok je odgovorio da mu je bilo mučno i da su o tome međusobno razgovarali, ali da nisu mogli da pomognu jedan drugom, a optuženi i ostali stražari su se tako ponašali neprestano za vrijeme njegovog boravka u zatvoru koji je trajao oko 45 dana. Na pitanje tužioca svjedok je rekao da je protiv njega vođen krivični postupak, da je odvođen u neko prizemlje i da je bilo neko suđenje i kao osuđen je "(...)" zato što su napali iz kolone grad Tuzlu. Iz zatvora je izašao razmjenom 15. jula 1992. godine. Svjedok, koji je u vrijeme iz optužnice imao ... godina, naveo je da ne zna ko ga je osudio i da ne zna koji sud je donio presudu, ali zna da je suđenje bilo u zatvoru i da je u zatvoru donijeta presuda. Ne sjeća se imena ljudi koji su sa njim bili u sobi u zatvoru 45 dana, jer je htio da zaboravi sve loše što mu se dogodilo, a ime optuženog je saznao tek kada je došao u B.. Niko nije obilazio zatvor, rane su im previjane svaki četvrti ili peti dan, a ljekari su dolazili samo tri puta dok je on boravio u zatvoru. Tačno je da u istrazi nije spominjao optuženog, iako je iskaz dao 2008. godine i da nije opisao nijednog od stražara osim M. za kojeg je naveo da je bio malo stariji, a svjedok je odgovorio da ga niko nije pitao kako je izgledao optuženi već su samo pitali za imena.

Svjedok L.M.2 je u svom iskazu naveo da je iz bolnice prebačen u zatvor u Tuzli, da su s njim u sobi bili M.V., M.B., K.B., Č.M., jedan ... kojem je ime bilo M.R. jedan stariji čovjek iz P., jedan J. iz B.B. kod B.. Sjeća se stražara, ali se najviše sjeća K.I.. On ih je maltretirao i zbog toga mu je ostao u sjećanju, sjeća se i drugih po liku, jednog M. koji je bio dobar čovjek, koji ih je puštao da se obriju i da idu u WC, a drugih se ne sjeća. Prije pretresa u hodniku je poznao upravnika zatvora, koji je nakon ranjavanja zajedno sa njim odvezen na Gradinu. Optuženi K.I. se čudno ponašao, bio je malo nabusit dječko, imao je čuperak i maltretirao ih je, svaki dan je ulazio u njihovu sobu, kad je njegova smjena, morali su skakati sa kreveta, stajati mirno, njega optuženi nije tukao, ali je K.B., koji je ležao do vrata, dizao riječima „diži se četnik“ i šamarao ga je, ali K.B. nije padao u nesvijest. Jednog dana optuženi je došao u njihovu sobu noseći gumu od WC-a i gumu je svima nabijao, nekom na čelo, nekom na nos, nekom na usta i kada je došao do M.V., koji je svjedoku prvi rođak, pokušao je da mu tu gumu nabije na lice, ali je M.V. podbacio ruku. Onda je optuženi njega udario i povikao svojim kolegama stražarima da ga je M.V. napao pa je M.V. odveo, a kad je M.V. došao, rekao je da ga je optuženi tukao. U Tužilaštvu Bosne i Hercegovine su mu predočene fotografije, prepoznao je samo optuženog K.I., i potpisao se na tu sliku, ali ovaj svjedok u sudnici nije prepoznao optuženog. Dalje je naveo da je protiv njega vođen krivični postupak, vodili su ga u drugu zgradu blizu zatvora. Osuđen je "(...)", ali je razmijenjen i poslije toga nije dobio nikakvo rješenje, nije dobio odluku o amnestiji. Naknadno se na glavnom pretresu sjetio da ga je optuženi nakon povratka s jedne od neuspjelih razmjena pitao koliko ih nedostaje u sobi, pa je on pokazao tri prsta, a tada je optuženi rekao da će mu odsjeći prste, ako bude tako pokazivao, nije dozvoljavao da se na srpski način pokazuju tri prsta.

Svjedočeći o svom boravku u zatvoru u Tuzli J.V. u svom iskazu je naveo da je početkom 1992. godine bio u J.L., bio je sam u kući i zarobljen je 26. aprila te godine i doveden u zatvor sa dva rođaka i šest žena. U zatvor ga je doveo njegov komšija S.M.2. U početku ih je bilo trojica u sobi, a zatim ih je bilo 20. U zatvoru je ostao jedan mjesec i ispitivan je dva puta dok je boravio u zatvoru, misli da ga je ispitivao istražni sudija. U zatvoru su čuvari bili milicionari, a poslije je zatvor preuzela vojna policija. Od vojnih stražara se sjeća K.I. i nekog R.. K.I. je imao na sebi šarenu uniformu i bijeli opasač i tobože je bio pripadnik teritorijalne odbrane.

Nosio je samo palicu i prema njemu se ponašao zločinački. On ih je maltretirao i tukao i svašta je radio. Na pitanje tužioca da opiše šta mu je optuženi K.I. radio svjedok je odgovorio da je optuženi udario palicom drvenom ili gumenom, ali njega nije udario, on mu nije dozvolio da ga udara. Više je udario mlade koji su bili zarobljeni na liniji, ulazio je s bukom u sobu i vikao im da su četnici, psovao im majku, oni su morali odmah ustati, ali čim oni izađu oni su ponovo sjedali na krevet. Optuženi u sobi nije nikoga tukao, ali je tukao u WC-u ili negdje drugdje, sjeća se da su dolazili crveni u licu, jer ih je optuženi šamarao. Dešavalo se da optuženi šutne nogom onog koji izlazi iz toaleta. Sjeća se da je razgovarao sa ljudima koji su dolazi crveni iz toaleta i oni su govorili da ih tuče optuženi K.I.. Dešavalo se puste u zatvor pripadnike teritorijalne odbrane u zatvor i oni su tukli zatvorenike. On je izašao sav zdrobljen, ali nije išao ljekaru dok nije prešao u B.. Na pitanje suda svjedok je ostao kod iskaza da ga je u zatvor doveo 26. aprila 1992. godine S.M.2 nakon borbi u J.L., oni su bili u okruženju i S.M.2 je njemu ustvari spasio život kada mu je rekao da se predaju, da mu neće ništa nedostajati i da će ga sprovesti do Tuzle u zatvor. On je u zatvor došao kao ratni zarobljenik, iako je bio civil. S njim u sobi su bili M.M., J.S. i Lj. kojem ne zna prezime. Nakon deset dana ih je bilo puno u sobi i bilo ih dvadeset. Ljudi iz njegove sobu su ispitivani, dok njega niko nije ispitivao osim istražnog sudije. Sjeća se optuženog koji je u to vrijeme imao oko 19 godina i koji je bio vrlo zločest, a on nije vidio da je on nekog udario, već je samo vidio da je one koji su ulazili u WC i to mlade znao šutnuti nogom kada ulaze u WC.

Budući da je okružni vojni zatvor u Tuzli počeo s radom početkom juna 1992.godine i da je tek tada upravnik zatvora primio vojne policajce, pa i optuženog, kao stražare, a da je svjedok u zatvoru bio jedan mjesec, iskaz svjedoka J.V. se može odnositi samo na boravak u Okružnom zatvoru u Tuzli.

Iz iskaza svjedoka T.Lj., K.B., M.V., M.D., D.N., P.J., B.C., K.M.1, K.R., G.P., L.M.1 i S.R.1 proizlazi da je optuženi K.I. kao stražar u Okružnom vojnom zatvoru ulazeći u sobe od zatvorenika zahtijevao da ustanu i da se postroje, da je od njih tražio da pjevaju pjesmu „Poljem se širi miris ljiljana“ i neke druge pjesme, da se dešavalo da nekog od njih gurne ili udari gumenom palicom ili ošamari, da je zatvorenike nazivao četnicima, tako da je njegovo ponašanje bilo ružno i neprikladno, ali izvan razumne sumnje nije dokazano da je dosezalo nivo nečovječnog postupanja da bi se njegove radnje mogle pravno ocijeniti kao krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) u vezi člana 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Naime, osnov inkriminacije ovog krivičnog djela predstavlja prije svega Ženevska konvencija o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine kao i Protokol I iz 1977. godine uz Ženevske konvencije iz 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba. Krivično djelo se sastoji u davanju naređenja da se izvrše ili u izravnom vršenju zakonom predviđenih nečovječnih postupaka kršenjem pravila međunarodnog prava prema ratnim zarobljenicima. Radnja izvršenja djela prema načinu izvršenja može se podijeliti na radnju naređivanja određenih radnji koje čine sadržinu ovog djela i na izravno izvršenje navedenih radnji, a drugi oblik, način izvršenja sastoji se u izravnom preduzimanju opisanih radnji izvršenja. Prema sadržini radnje izvršenja mogu se podijeliti na radnje učinjene s namjerom, a koje su upravljene na povredu života i tijela, odnosno fizičkog i duševnog integriteta i zdravlja ratnih zarobljenika kao što su vršenje ubistava, mučenje, nečovječno

postupanje, biološki, medicinski ili drugi znanstveni pokusi, uzimanje tkiva ili organa radi transplantacija, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja ratnih zarobljenika.

Budući da nema dokaza da je ponašanje optuženog dosegalo nivo nečovječnog postupanja nema dokaza da je optuženi učinio krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) u vezi člana 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, pa ga je sud na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobodio od optužbe.

Pošto je optuženi oslobođen od optužbe, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava u smislu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 212. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećeni T.Lj., K.B., M.V., M.D., D.N., P.J., B.C., K.M.1, K.R. i G.P. se upućuju da imovinskopravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

Zapisničar

Naza Soljankić,S.R.1

Predsjednik vijeća

Sudija
Fetija Pašić,S.R.1

POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine u roku od 15 dana od dana prijema presude, putem ovog suda. Žalba se podnosi pismeno u četiri primjerka.